Το καταραμένο παιδί

(L'enfant maudit)

Honoré de Balzac

Απόδοση | Διασκευή: Λάζαρος Βαρτάνης – Στέφανος Παπατρέχας

ΠΡΟΣΩΠΑ
(Με σειρά εμφάνισης)

ΜΟΙΡΕΣ
ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
(μετέπειτα **ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ**)
ΙΩΑΝΝΑ
ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
ΕΤΙΕΝ
ΣΑΒΕΡΝΙ
ΜΑΞΙΜΙΛΙΑΝΟΣ
ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
ΠΑΡΑΜΑΝΑ
ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ ΝΤΕ ΓΚΡΑΝΛΙΕ

La société, plus marâtre que mère, adore les enfants qui flattent sa vanité

(Η κοινωνία, περισσότερο μητριά παρά μητέρα, λατρεύει εκείνα τα παιδιά της που κολακεύουν τη ματαιοδοξία της)

Honoré de Balzac

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Το κακό αναδύεται)

ΜΟΙΡΕΣ
1562. Γαλλία. Η Εκκλησία μάχεται τον βασιλιά. Ο βασιλιάς μάχεται τους Ουγενότους. Οι Ουγενότοι μάχονται την Εκκλησία. Χάος και αναρχία. Πόλεμος. Πολιορκίες. Δολοφονίες. Θάνατοι. Στο όνομα της Εκκλησίας. Πόλεμος. Στο όνομα του βασιλιά. Πόλεμος. Στο όνομα της Εκκλησίας. Στο όνομα του βασιλιά.
Ο κόμης ντ' Ερουβίλ.
Έχει υπό την εξουσία του όλη την περιοχή της Νορμανδίας. Πάντα στην υπηρεσία του βασιλιά και άρχοντας ενός από τους πιο πλούσιους και παλιούς οίκους της Γαλλίας.
Η Σφαγή του Βασί. Πόλεμος.
Αδίστακτος. Αιμοσταγής. Νιώθει βαθύ μίσος για όποιον πολεμάει τη θρησκεία του, μα και τον βασιλιά του.
1572. Η Νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου. Πόλεμος.
Το πρόσωπό του, όπου οι μάχες έχουν αφήσει ήδη τα άγρια σημάδια τους, σκορπίζει σε όλους τον τρόμο.
1588. Η Ημέρα των Οδοφραγμάτων. Πόλεμος.
Η όψη μα και η σκοτεινή ψυχή του διώχνει μακριά όλες τις γυναίκες. Μόνο μπροστά στους τίτλους, στη δόξα και στα πλούτη υποκλίνεται. Από νωρίς, λοιπόν, στρέφεται στη μόνη ερωμένη που τον παρηγορεί. Τη Φεουδαρχία.

(Η αρχή της δυστυχίας)

Εκείνη τον φέρνει μπροστά στην Ιωάννα, μόνη κληρονόμο μιας τρανής περιουσίας.
Του δίνεται ως ένδοξο λάφυρο.
Για την Ιωάννα, μάρτυρες του γάμου είναι η ανάγκη και ο τρόμος. Για εκείνον, το κέρδος και η φιλοδοξία.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Είσαι δική μου.

ΜΟΙΡΕΣ
Η ένωση αυτή του δίνει κι άλλη δύναμη.
Μαζί με την Ιωάννα παίρνει εδάφη και περιουσία.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Είσαι δική μου.

ΜΟΙΡΕΣ
Οι υποτελείς του κόμη θαυμάζουν το ζεύγος. Υποκλίνονται στη φήμη και στη μεγαλοπρέπειά του.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Είναι δική μου.

ΜΟΙΡΕΣ
Ταξιδεύουν, για να γνωρίσουν όλοι τη σύζυγό του. Γιορτές και δεξιώσεις επισφραγίζουν την ένωση.

*(Ως υποτελείς του **ΚΟΜΗ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ**)*

- Δώρο για την εξοχότητά σας, άρχοντά μου.
- Ο μαρκήσιος ντε Βερνέιγ επιθυμεί να παραθέσει δείπνο προς τιμήν σας.
- Το πιο εκλεκτό κυνήγι για εσάς.
- Ο Θεός να ευλογεί την ένωσή σας.
- Κόμισσα ντ' Ερουβίλ, δούλος σας.
- Και πώς σας φαίνεται, αγαπητή μου, η πόλη μας;
- Με το καλό και απογόνους.
- Ο Θεός να ευλογεί την ένωσή σας.
- Με το καλό κι άντρας απόγονος.
- Νόμιμος κληρονόμος.
- Η συνέχεια των ντ' Ερουβίλ.
- Η ευλογία του οίκου σας.
- Δώρο του Θεού είναι τ' αγόρια.
- Μα όσα παιδιά έρχονται στον κόσμο δέκα μήνες ύστερα από τον θάνατο του άντρα;
- Είναι νόμιμα;
- Ή εφτά μήνες από την πρώτη νύχτα του γάμου;
- Είναι νόμιμα;
- Μακριά από εμάς τέτοιο κακό, άρχοντά μου.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
*(Στην **ΙΩΑΝΝΑ**)* Αν δέκα μήνες μετά τον θάνατό μου γεννηθεί από εσένα ένα μωρό, δεν θα μπορώ να κάνω κάτι. Όμως, για το δικό σου το καλό, μικρή μου, μη φέρεις στον κόσμο ένα παιδί εφτά μήνες από τώρα.

ΜΟΙΡΕΣ
- Άρχοντά μου.
- Όχι δα.
- Και τι θα κάνετε, αγαπητέ μου, αν γεννήσει στους εφτά μήνες;

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Θα πνίξω με τα ίδια μου τα χέρια μητέρα και μωρό και θα πετάξω τα νεκρά κορμιά τους στον μαύρο ωκεανό.

ΜΟΙΡΕΣ
«Θα πνίξω με τα ίδια μου τα χέρια μητέρα και μωρό».
Σε εφτά μήνες.
«Και θα πετάξω τα νεκρά κορμιά τους».
Σε εφτά μήνες.
«Στον μαύρο ωκεανό».
Εφτά μήνες, εφτά μήνες, εφτά μήνες…

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Πανικός και ασφυξία)

*(Γυναικεία κραυγή. Η **ΙΩΑΝΝΑ** βρίσκεται ξαπλωμένη στην κρεβατοκάμαρα του πύργου του οίκου ντ' Ερουβίλ. Έχει κλείσει το στόμα της με το χέρι της. Δίπλα, κρατώντας τη σφιχτά, κοιμάται ο **ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ**. Ήχος καταιγίδας. Η **ΙΩΑΝΝΑ** βαριανασαίνει)*

ΜΟΙΡΕΣ
Έρχεται η ώρα.
Εφτά μήνες.
Έρχεται.

*(Η **ΙΩΑΝΝΑ** βαριανασαίνει)*

Ο καρπός του κόμη και της Ιωάννας, που ο θάνατος τον απειλεί πριν καν έρθει στον κόσμο, ζητάει επίμονα να βγει από τα σπλάχνα της.
Πόνοι φριχτοί.
Έρχεται η ώρα. Έρχεται.

ΙΩΑΝΝΑ
Κακόμοιρη εγώ.

ΜΟΙΡΕΣ
Δυστυχισμένη.
Όσα ο ήλιος έλουζε με φως, όλα καλύφθηκαν από βαθύ σκοτάδι.
Εφτά μήνες.
Τίποτα καλό δεν μπορείς να περιμένεις.
Άμα ξυπνήσει;

ΙΩΑΝΝΑ
Κακόμοιρη εγώ.

ΜΟΙΡΕΣ
Μόνο κατάδικος την ώρα που το σκάει φοβάται τόσο μην τον δουν.
Ο άνεμος λυσσομανά. Οι πόνοι δυναμώνουν.

ΙΩΑΝΝΑ
Κακόμοιρο παιδάκι.

ΜΟΙΡΕΣ
Σε πολεμάνε όλα.
Κρατήσου.
Η κάμαρα κι αυτή αναστενάζει και κάθε ήχος σού τραντάζει την ψυχή.
Ο κόμης κοιμάται.
Αν ξυπνήσει;
Πόσο θ' αντέξεις;
Πρόσεχε.
Σε άκουσε;
Κοιμάται.
Αν ξυπνήσει;
Θα εκδικηθεί. Το ξέρεις.
Θα σας σκοτώσει.

*(Η **ΙΩΑΝΝΑ** βαριανασαίνει)*

Έρχεται η ώρα.
Τι μπορείς να κάνεις;
Αν ξυπνήσει;

*(Η **ΙΩΑΝΝΑ** βαριανασαίνει)*

Δυστυχισμένη.
Μονάχα ο θάνατος μπορεί να σε γλιτώσει.
Ν' ανοίξεις το παράθυρο και να ριχτείς στον μαύρο ωκεανό;

Να σβήσεις μια για πάντα και να σβηστεί μαζί και ο αθώος σου καρπός;

ΙΩΑΝΝΑ
Κακόμοιρο παιδάκι.

ΜΟΙΡΕΣ
Μη μιλάς. Θα τον ξυπνήσεις.
Όσος κι αν είναι ο πόνος σου, κρατήσου.
Κοιμάται. Μην ανησυχείς. Κοιμάται, αλλά σώπα.
Κρατήσου.
Αν ξυπνήσει;
Κοιμάται.
Θα ξυπνήσει.

*(Η **ΙΩΑΝΝΑ** βαριανασαίνει)*

(Και τώρα τι;)

*(Ο **ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ** ανοίγει τα μάτια του)*

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

*(Η **ΙΩΑΝΝΑ** βγάζει μια κραυγή)*

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Γιατί κλαις;

ΙΩΑΝΝΑ
Υποφέρω.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Μικρούλα μου. Τι κακό υπάρχει στο να υποφέρει κανείς; *(Κάνει κίνηση να χαϊδέψει την **ΙΩΑΝΝΑ**. Εκείνη απομακρύνεται)* Γιατί με φοβάσαι, μικρό μου πουλάκι; Είμαι πια τόσο αποκρουστικός; Πότε θα πάρω την αγάπη που μου οφείλεις; *(Κάνει πάλι κίνηση να χαϊδέψει την **ΙΩΑΝΝΑ**. Εκείνη απομακρύνεται ξανά)*

ΙΩΑΝΝΑ
Φοβάμαι. *(Παύση)* Νομίζω χάνω το παιδί. Έτρεχα το απόγευμα στους βράχους. Μάλλον θα κουράστηκα πολύ.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
(Σηκώνεται από το κρεβάτι) Μήπως γεννάς;

(Παύση)

ΙΩΑΝΝΑ
Δεν ξέρω. Αλλά…

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Αλλά… θα πρέπει να έρθει κάποιος ειδικός και να μας λύσει κάθε απορία. *(Οι **ΜΟΙΡΕΣ**, ως υπηρέτες, του δίνουν δύο μάσκες και κατευθύνεται με φόρα προς την **ΙΩΑΝΝΑ**)*

ΙΩΑΝΝΑ
Όχι! Λυπηθείτε μας. Σας ικετεύω, μη μας σκοτώσετε. Χαρίστε στο παιδί μου τη ζωή, κι εγώ υπόσχομαι να σας αγαπώ για πάντα.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Πρέπει να νιώθεις πολύ ένοχη για να μου προσφέρεις ως αντίδωρο των αμαρτιών σου την αγάπη που μου οφείλεις.

ΙΩΑΝΝΑ
Πιστέψτε με, είμαι αθώα. Μη με σκοτώσετε.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Αυτή τη στιγμή, δεν με απασχολεί ο θάνατός σου. Μην κλαις και δείξε την υπακοή που οφείλει μια γυναίκα προς τον άντρα της. Θα μου γεννήσεις ένα μίασμα. *(Της πετάει τη μια μάσκα)* Φόρεσε αυτή τη μάσκα. Δεν θέλω κανένας να ξέρει πως αυτό που θα έρθει στον κόσμο το γέννησε η κόμισσα ντ' Ερουβίλ.

ΙΩΑΝΝΑ
Φέρτε μου μια γυναίκα. Μια μαμή.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Μικρούλα μου, εγώ αποφασίζω εδώ μέσα. Όσο υπομένεις στη σιωπή, εγώ θα κάνω όσο πιο γρήγορα μπορώ, για να σε απαλλάξω από όσα υποφέρεις. *(Φοράει στο πρόσωπό του την άλλη μάσκα. Φωνάζει φεύγοντας στις **ΜΟΙΡΕΣ** που στέκουν πιο πέρα ως υπηρέτες)* Σελώστε το άλογό μου τώρα αμέσως.

(Απόγνωση)

*(Η **ΙΩΑΝΝΑ** προσπαθεί να βγει από την κάμαρα. Βλέπει ότι όλες οι πόρτες είναι κλειδωμένες)*

ΜΟΙΡΕΣ
Το άλογο του κόμη τρέχει σαν δαιμονισμένο.
Ο καλπασμός του ενώνεται με την καταιγίδα και τα κύματα του ωκεανού, που σκάνε με μανία πάνω στους βράχους.
Ο ερημικός πύργος πολιορκείται από τη φύση και η Ιωάννα από τον φόβο και την ταραχή.
Φυλακισμένη και ετοιμόγεννη.
Ποιον να φωνάξει για βοήθεια;
Όλοι οι υπηρέτες είναι υποταγμένοι στις προσταγές του κόμη.

*(Η **ΙΩΑΝΝΑ** βαριανασαίνει. Οι πόνοι της γέννας δυναμώνουν)*

Θα την σκοτώσει;
Ό,τι κι αν σχεδιάζει, καλό δεν είναι.
Δεν έχει ελπίδα. Ποιον θα της φέρει;
Ξημερώνει.
Θα είναι πικρό το τέλος της.
Δεν θα προλάβουν.
Μόνη θα το γεννήσει.
Βλέπω την συμφορά να έρχεται.
Φτάνει η ώρα.

*(Η **ΙΩΑΝΝΑ** χάνει τις αισθήσεις της και καταρρέει)*

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Ποια θα είναι η επόμενη κίνηση;)

*(Ο **ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ** μπαίνει στην κάμαρα σπρώχνοντας μέσα τον **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ**, στον οποίο έχει φορέσει μια μαύρη κουκούλα. Του μιλάει καθώς παίρνει τη λιπόθυμη **ΙΩΑΝΝΑ** στην αγκαλιά του και την ξαπλώνει στο κρεβάτι)*

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Άκου τι θα γίνει. Δεν θα κοιτάξεις τίποτα άλλο πέρα από τη γυναίκα που θα εξετάσεις. Σε περίπτωση που παρακούσεις τις εντολές μου, λογάριασε τον εαυτό σου νεκρό. *(Στήνει τον **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ** ακριβώς μπροστά στην **ΙΩΑΝΝΑ** και του βγάζει την κουκούλα)* Ωραία. Αν πρόκειται για αποβολή, κοίτα να σώσεις τη ζωή της γυναίκας. Αν, όμως, το παιδί είναι ζωντανό, θα το φέρεις κατευθείαν σε εμένα. *(Παύση)* Ξεκίνα.

*(Ο **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ** διστάζει για λίγο. Τελικά κάνει ένα βήμα προς την **ΙΩΑΝΝΑ**)*

ΜΟΙΡΕΣ
Ο άνδρας αυτός σηκώθηκε με τρομακτική βία από το κρεβάτι του. Ήρθε στον πύργο καβάλα σε ένα άλογο που έτρεχε σαν να το κυνηγάνε χίλιοι δαίμονες.
Στην εποχή μας, οι άνθρωποι, πιο αμόρφωτοι από ποτέ, ζητούν να μάθουν το μέλλον από τα άστρα.
Ο φυσικός και ο αλχημιστής,
ο μαθηματικός και ο αστρονόμος,
ο αστρολόγος και ο νεκρομάντης,
είναι έξι ιδιότητες, που όλες συγκεντρωμένες τις έχουν μόνο οι γιατροί.
Κομπογιαννίτες. Χωρίς καμία επιστημονική μόρφωση, με γνώσεις κληρονομικές και εμπειρικές, επιδιορθώνουν σπασμένα χέρια και πόδια, θεραπεύουν ζώα και ανθρώπους, και λένε πως κατέχουν μυστικά, που θα γιατρέψουν και τις πιο σπάνιες αρρώστιες.
Ο Μποβουλουάρ έχει τη φήμη μάγου, μα έχει σπουδάσει την ιατρική επιστήμη.
Όπως ο παππούς και ο πατέρας του, ειδικεύεται σε θέματα γεννήσεων, αμβλώσεων κι αποβολών.
Γι' αυτά, κρατάει απόλυτη εχεμύθεια κι ας γνωρίζει όλα τα μυστικά των οίκων της Νορμανδίας.
Περίεργος σαν τ' αηδόνια. Φλύαρος σαν τους διπλωμάτες που μιλάνε συνεχώς, χωρίς να αποκαλύπτουν κανένα μυστικό τους.
Ένα μυαλό ανώτερο της εποχής του. Κοφτερό τόσο ώστε να κρατάει κρυφά όσα γνωρίζει και σκέφτεται.

*(Ο **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ** πηγαίνει διστακτικά στην **ΙΩΑΝΝΑ**, η οποία είναι έτοιμη να γεννήσει. Ο **ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ** στέκεται σε μια γωνία χτυπώντας νευρικά τα δάχτυλά του σε ένα έπιπλο)*

ΙΩΑΝΝΑ
*(Χαμηλόφωνα στον **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ** και βαριανασαίνοντας)* Μην του δώσετε το παιδί.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
*(Χαμηλόφωνα στην **ΙΩΑΝΝΑ**)* Τι ακριβώς συμβαίνει;

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Να σε ακούω. Μίλα δυνατά, αλλιώς θα σταματήσεις να μιλάς μια για πάντα.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Πείτε μου καθαρά τι συμβαίνει. Φωνάξτε, ουρλιάξτε αν θέλετε, γιατί αυτός θα μας θάψει και τους δύο. *(Πιάνει το χέρι της **ΙΩΑΝΝΑΣ**)* Κουράγιο, καλή μου κυρία.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Σε βλέπω. Κοντά τα χέρια σου.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Α! Κάνει και ζήλιες ο κύριος.

*(Ο **ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ** τον κοιτάζει επιθετικά. Η **ΙΩΑΝΝΑ** βγάζει μια κραυγή πόνου. Ο **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ** ετοιμάζει την **ΙΩΑΝΝΑ** για τη γέννα)*

Πρέπει να σπρώξετε, καλή μου. Δυνατά.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Είναι αποβολή;

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Δεν μπορώ να το πω από τώρα. *(Στην **ΙΩΑΝΝΑ**)* Λίγο ακόμα. Άλλη μια φορά.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Είναι αποβολή;

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Τι να σας πω. Θα μάθουμε πολύ σύντομα. *(Στην **ΙΩΑΝΝΑ**)* Υπομονή, καλή μου κυρία. Σχεδόν τέλειωσε.

*(Η **ΙΩΑΝΝΑ** γεννάει)*

(Κρίσιμες αποφάσεις)

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Είναι αποβολή;

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Ναι. Μάλλον για αποβολή πρόκειται. *(Ο **ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ** μειδιά. Ο **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ** το βλέπει και επεξεργάζεται το νεογέννητο παιδί)* Ιησούς Χριστός! Αυτό δεν είναι αποβολή.

ΜΟΙΡΕΣ
Δεν είναι αποβολή.

*(Ο **ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ** ταράζεται. Η **ΙΩΑΝΝΑ** τσιμπάει τον **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ**)*

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
*(Χαμηλόφωνα στην **ΙΩΑΝΝΑ**)* Θέλατε να πω πως ήταν αποβολή;

*(Η **ΙΩΑΝΝΑ** του γνέφει θετικά)*

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Το παιδί. Θέλω το παιδί. Τώρα.

ΙΩΑΝΝΑ
Σας εκλιπαρώ, μην του το δώσετε.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
(Κρύβοντας το νεογέννητο) Ηρεμήστε. Δεν γεννήθηκε ακόμα. Άρχοντά μου, η βιάση ψήνει το ψωμί, μα δεν το καλοψήνει.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Σταμάτα να μιλάς και δώσ' το μου αμέσως. *(Αρπάζει το παιδί. Ο **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ** τον πιάνει από το μπράτσο)*

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Προσοχή. Είναι αδύναμο και ίσα που ανασαίνει. Είναι εφταμηνίτικο, το δίχως άλλο. *(Χαμηλόφωνα)* Σώστε τον εαυτό σας από ένα έγκλημα. Μην το σκοτώσετε.

ΜΟΙΡΕΣ
Μην το σκοτώσεις.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Έτσι κι αλλιώς, δεν πρόκειται να ζήσει για πολύ ακόμη.

ΜΟΙΡΕΣ
*(Ως σκέψεις του **ΚΟΜΗ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ**)*

«Αυτό το μίασμα δεν μπορεί να είναι παιδί μου.
Εδώ μπροστά τους θα το λιώσω με τα ίδια μου τα χέρια.
Μα μόνο με αρσενικό απόγονο περνάει επίσημα η περιουσία της γυναίκας μου σε εμένα. Και αν αυτή πεθάνει, θα κουβαληθούν εδώ κληρονόμοι συγγενείς να τα ρουφήξουν όλα σαν τις βδέλλες.
Αυτός ο αχρείος λέει πως θα πεθάνει το παιδί και σύντομα.
Ας το αφήσω να ψοφήσει μοναχό του. Ως τότε, εγώ καρπώνομαι τα πάντα.
Και θα μου κάνω έναν άλλο γιο, άντρα σωστό.
Και τότε, ας χαθούν για πάντα και η γυναίκα και το καταραμένο της απόβγαλμα».

Η φιλοδοξία και η νορμανδική παράδοση υψώνονται μπροστά του.
Η Φεουδαρχία μουδιάζει τα δάχτυλα που θα έπνιγαν πριν από λίγο το παιδί.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
(Ηρεμεί και μειδιά) Μα γιατί να κάνω κάτι τέτοιο; Δεν βλέπεις; Απλώς το χαϊδεύω.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Έτσι χαϊδεύετε εσείς ένα μωρό; Μια κατσίκα θα το χάιδευε πιο ήρεμα. *(Παίρνει το παιδί στα χέρια του)* Ακούστε με προσεκτικά: Βαφτίστε το παιδί αμέσως, μα μην πείτε στην κυρία πως θα πεθάνει γρήγορα, γιατί θα χάσετε και εκείνη. Το παιδί πάντως δεν θα ζήσει. *(Αφήνει τον **ΚΟΜΗ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ** στη γωνία και πάει το παιδί στην **ΙΩΑΝΝΑ**. Χαμηλόφωνα)* Θα ζήσει χίλια χρόνια. Περιποιηθείτε το και μην ανησυχείτε. *(Στον **ΚΟΜΗ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ**)* Πράξατε σωστά, κύριέ μου. Αν πάθαινε κάτι το μωρό, θα πέθαινε και εκείνη από τη λύπη της.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Τι τρέλες είναι αυτές που λες; Να κάνω εγώ κακό στον ίδιο μου τον γιο; Να στεναχωρήσω τη γυναίκα μου, που μόλις με έκανε πατέρα; Αν δεν σεβόμουν την επιστήμη σου, τώρα ένα στιλέτο θα ήταν καρφωμένο στην κοιλιά σου για όλες αυτές τις προσβολές. Εγώ με όλη μου την έγνοια φρόντισα να μην αναγνωρίσεις τη γυναίκα αυτή και εμένα. Γιατί, αν ήξερες ποια οικογένεια υπηρετείς απόψε, η ταραχή σου και ο φόβος σου μπορεί να σε έκαναν απρόσεκτο. Και δεν θα επέτρεπα κάτι τέτοιο για την Ιωάννα μου. *(Της βγάζει τη μάσκα)* Είναι τιμή σου που ξεγέννησες την γυναίκα του κόμη ντ' Ερουβίλ. *(Βγάζει και τη δική του μάσκα)* Και θα ανταμειφθείς πλουσιοπάροχα, παρά τις προσβολές σου. *(Φεύγοντας)* Αν μιλήσεις σε οποιονδήποτε για όσα έγιναν απόψε εδώ, αποχαιρέτα τη ζωή σου. *(Φεύγει)*

ΙΩΑΝΝΑ
Καλέ μου κύριε-

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
(Χαμηλόφωνα) Δεν έχουμε πολύ χρόνο, αρχόντισσά μου. Ο άντρας σας καμώνεται τον καλοσυνάτο σε εσάς, μα δεν θα διστάσει να αναθέσει σε κάποιον άλλο να δηλητηριάσει το παιδί. Κρατήστε το κοντά σας. Να πίνει γάλα μόνο από το στήθος σας και μακριά από οτιδήποτε σας δώσουν οι φαρμακοτρίφτες. Για αργότερα, όταν θα μεγαλώσει λίγο το παιδί, σας συμβουλεύω να δοκιμάζετε εσείς η ίδια πρώτη την τροφή του. Αν γευτείτε κάτι περίεργο, πολύ αρμυρό, πικρό, οτιδήποτε ύποπτο, πετάξτε το αμέσως. Και για τα ρούχα του, να πλένονται πάντα μπροστά σας. Για την ώρα, το μητρικό γάλα είναι το μόνο φάρμακο για όλα. *(Έρχεται ο **ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ** με ένα πουγκί με νομίσματα)* Το δέρμα είναι καλό. Μην ανησυχείτε καθόλου. Λίγος πυρετός αν σας έρθει, κυρία μου, είναι λογικό. Γάλα. Γάλα στο παιδί και όλα θα πάνε καλά.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
*(Δίνοντας το πουγκί στον **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ**)* Ωραία, μικρούλα μου. Κάναμε, λοιπόν, έναν γιο που γέμισε χαρά το σπιτικό μας. Είσαι καλά; Πονάς;

ΙΩΑΝΝΑ
Όχι, άρχοντά μου.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Πολύ καλά. Η δουλειά μου τέλειωσε. Να τον χαίρεστε τον γιο, αγαπητέ μου.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Και όπως είπα: Σιωπή.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Σιωπή, σιωπή, άρχοντά μου. Εγώ σιωπή, κι εσείς, καλή μου, γάλα. Γάλα, γάλα και όλα θα πάνε καλά. *(Φεύγει)*

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Ξαναγεννημένος έρωτας)

ΜΟΙΡΕΣ
Έτσι γεννήθηκε ο Ετιέν ντ' Ερουβίλ.
«Κρατήστε το κοντά σας. Να πίνει γάλα μόνο από το στήθος σας. Γάλα. Και μακριά από οτιδήποτε σας δώσουν».
Τα λόγια του γιατρού αντηχούν στο μυαλό της Ιωάννας.
Κρατάει σφιχτά στο στήθος της τον μικρό Ετιέν και μόνο τότε νιώθει σχεδόν ευτυχισμένη.
Μα για τον κόμη ντ' Ερουβίλ το μίσος δυναμώνει.
Εκείνος δεν αγγίζει το παιδί. Δεν το αναγνωρίζει.
Αντέχει να το βλέπει ζωντανό, ελπίζοντας να το δει σύντομα νεκρό.
Η Ιωάννα αισθάνεται την κρυμμένη απειλή.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Μικρούλα μου. Ο βασιλιάς με καλεί να τον ενισχύσω με όλες τις δυνάμεις μου. Είναι καθήκον μου να πάω. Άλλωστε πάνε πια σαράντα μέρες απ' τη γέννηση αυτού του...

ΙΩΑΝΝΑ
Του Ετιέν.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Έχεις τους υπηρέτες μου για όσα χρειαστείς. *(Φεύγει)*

ΜΟΙΡΕΣ
Σχεδόν ευτυχισμένη.
Με το γάλα της δίνει ζωή στο δύστυχο μωρό της.
Λάμπει σαν Παναγία όταν το κρατάει στην αγκαλιά της.
Τα δυο αδύναμα πλάσματα ζουν σαν ένα. Πριν καν οι λέξεις σχηματιστούν στο στόμα του Ετιέν, μόνο τα βλέμματα, οι ανάσες και τα χάδια είναι αρκετά για να μιλήσουν μεταξύ τους.

ΙΩΑΝΝΑ
Παιδάκι μου. Άκου τον ωκεανό πώς σμίγει με τους βράχους. Τον άνεμο που ταξιδεύει με τα σύννεφα. Αθώο μου πλάσμα. Πώς θα αντέξεις τη ζωή; *(Τραγουδάει)*

Μοναχό, μικρό παιδάκι
πώς θα αντέξεις; Πώς θα ζήσεις;
Αχ, φτωχό μου αηδονάκι
πού θα βρεις φωλιά να χτίσεις;

Τρυφερή μου εσύ ψυχούλα
που ένας θόρυβος ταράζει
και σου σκίζει την καρδούλα
και κανένας δεν σου μοιάζει.

Ο ωκεανός θα γίνω, κι αν χαθώ, όπου κι αν πάω
μες στα κύματα θα είμαι πάντα να σου τραγουδάω.
Σ' έναν κόσμο από θηρία που όλα τα κατασπαράζουν
το τραγούδι μου, η αγάπη κι η αγκαλιά θα σε σκεπάζουν.

Μη φοβάσαι τίποτα, καλέ μου. Κοιμήσου.
Κάποτε υπήρχε ένα παιδάκι μικρό, όπως εσύ. Ένα κοριτσάκι. Χαμογελούσε. Έτσι θα χαμογελάς κι εσύ στα παιχνίδια που θα κάνουμε. Τι σκληρή που είναι η μοίρα του ανθρώπου. Πηγή κάθε χαράς του είναι η άγνοια.
Τότε όμως ήταν χαρούμενο. Έπαιρνε τα κομμένα λουλούδια και τα φύτευε. Τα πότιζε ξανά και ξανά, με πραγματική απορία που αυτά μαραίνονταν αντί να ανθίζουν κι άλλο. Μεγάλωνε με πολλή αγάπη, με θαυμασμό στον πατέρα και σεβασμό στη μητέρα. Μεγάλωνε το κοριτσάκι με τραγούδια και βιβλία ιπποτικά, με μαθήματα και προσευχές. Τα αθώα πρώτα χρόνια του ήταν γεμάτα θησαυρούς, χαμένους πια για πάντα· σαν ποταμάκι έρεαν και οδήγησαν σε

εκείνον που θα γινόταν θάλασσα, ωκεανός ευτυχίας, πραγματική χαρά και ελπίδα. Στον Σαβερνί.
Μόλις δεκάξι ήταν εκείνη όταν είδε μπρος της τον όμορφο ξάδερφό της. Ο Σαβερνί ήταν Ουγενότος και με όλα όσα γίνονταν τότε στο Παρίσι, ήρθε στη Ρουέν, στο σπίτι της, για να γίνει δικαστής. *(Φαντάζεται μπροστά της τον **ΣΑΒΕΡΝΙ**)* Θα έρθει κάποτε, μικρέ μου Ετιέν, στη ζωή σου μια στιγμή που θα χαραχτεί για πάντα στην καρδιά σου. Όταν θα αντικρίσεις έναν άνθρωπο πλασμένο για εσένα. Αυτός ήταν για μένα ο Σαβερνί. Τα χείλη του, ο λαιμός του, τα χέρια του. Αγαπούσα κι αγαπιόμουν. Πώς ζει κανείς χωρίς αυτή την αίσθηση; Αυτή τη φλόγα που σαρώνει ό,τι άλλο έχεις ζήσει ως τότε και είναι πια ο μόνος λόγος για να αντέχεις τη ζωή.
Σε λίγο καιρό θα μπορούσαμε, επιτέλους, να ενώσουμε τις ζωές μας για πάντα. Ένας ήλιος ευτυχίας μάς έλουζε αγκαλιασμένους.
*(Φαντάζεται πως φιλάει τον **ΣΑΒΕΡΝΙ**)* Ένα φιλί. Το μόνο φιλί που μου χάρισαν αυτά τα χείλη. Να μπορούσα εκείνη τη στιγμή να γίνω ένα άγαλμα. Να ζω για πάντα εκείνο το φιλί που έκρυβε μέσα του την αιωνιότητα. Να μη γνωρίσω τίποτα απ’ όσα γκρέμισαν την ελπίδα που είχα χτίσει όλον εκείνον τον καιρό.
Μέσα σε λίγες μέρες ρημάχτηκαν τα πάντα. Ο εμφύλιος πόλεμος φουντώνει.

ΜΟΙΡΕΣ
Στο όνομα του βασιλιά.

ΙΩΑΝΝΑ
Γύρω μου απλώνεται ο θάνατος.

ΜΟΙΡΕΣ
Στο όνομα της Εκκλησίας.

ΙΩΑΝΝΑ
Ο πατέρας μου πεθαίνει. Αγαπημένα πρόσωπα φεύγουν το ένα μετά το άλλο κι εγώ μένω μόνη κληρονόμος μιας τρανής περιουσίας. Η φτώχεια με εγκατέλειψε και μαζί της πήρε κάθε ευτυχία.

ΜΟΙΡΕΣ
Η Εκκλησία μάχεται τον βασιλιά. Ο βασιλιάς μάχεται τους Ουγενότους. Οι Ουγενότοι μάχονται την Εκκλησία. Χάος και αναρχία. Πολιορκίες. Δολοφονίες. Θάνατοι.

ΙΩΑΝΝΑ
Ο πατέρας σου ζητάει επίμονα τον γάμο μας. Η πόλη καίγεται. Ο Σαβερνί, αιχμάλωτος, καταδικάζεται σε θάνατο. *(Φαντάζεται πως μιλάει στον **ΣΑΒΕΡΝΙ**)* Φτωχέ μου Σαβερνί. Έγινα ένδοξο λάφυρο του κόμη ντ’ Ερουβίλ για να σε σώσω.

Είμαι ήδη έγκυος από αυτόν. Ο έρωτας στον γάμο είναι μια χίμαιρα. Μάρτυρες του γάμου αυτού ήταν η ανάγκη και ο τρόμος. Παραδόθηκα σε αυτόν και στη δυστυχία μου.
Έπρεπε να σε σώσω. Φύγε. Είσαι ελεύθερος. Σε αγαπώ, μα δεν πρέπει να σε ξαναδώ ποτέ. *(Φαντάζεται πως τραγουδάει με τον **ΣΑΒΕΡΝΙ**)*

Ο ωκεανός θα γίνω, κι αν χαθώ, όπου κι αν πάω
μες στα κύματα θα είμαι πάντα να σου τραγουδάω.
Σ' έναν κόσμο από θηρία που όλα τα κατασπαράζουν
το τραγούδι μου, η αγάπη κι η αγκαλιά θα σε σκεπάζουν.

(Παιχνίδι εκτός ελέγχου)

*(Έρχεται ο **ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ** τρομάζοντας την **ΙΩΑΝΝΑ**)*

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Μικρούλα μου;

ΙΩΑΝΝΑ
Γιατί δεν μου αναγγείλατε την άφιξή σας;

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
*(Περιεργάζεται τον **ΕΤΙΕΝ**)* Σου φέρνω καλά νέα. Είμαι πια διοικητής της Καμπανίας κι ο βασιλιάς μού υποσχέθηκε τον τίτλο του δούκα. *(Παύση)* Α! Και εκείνος ο αχρείος Ουγενότος, ο ξάδερφός σου ο Σαβερνί, είναι νεκρός.

ΙΩΑΝΝΑ
Αλίμονο.

ΜΟΙΡΕΣ
Αλίμονο.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Πήρα μεγάλη χαρά από αυτό τον θάνατο.

ΙΩΑΝΝΑ
Θα λογοδοτήσετε στον Θεό για τον πόνο που μου δώσατε με αυτή την είδηση.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Αγκάλιασε τον άντρα σου.

ΙΩΑΝΝΑ
Καλέ μου Σαβερνί. Στη μνήμη μου θα είσαι πάντα ζωντανός κι ωραίος, όπως τότε.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Είναι νεκρός. Πάρ' το απόφαση κι αγκάλιασε τον δούκα ντ' Ερουβίλ.

ΙΩΑΝΝΑ
*(Στον **ETIEN**)* Φτωχό μου παιδάκι, μόνο εσένα έχω πια.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Άσε αυτό το μίασμα και αγκάλιασέ με.

ΙΩΑΝΝΑ
*(Στον **ETIEN**)* Αγάπη μου. Μόνο εσύ νιώθεις τη δυστυχία μου.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Έλα εδώ. Σε διατάζω.

ΙΩΑΝΝΑ
*(Στον **ETIEN**)* Θα γίνεις ένας άντρας ίδιος με εκείνον. Ευγενικός και όμορφος και…

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Ως εδώ.

ΙΩΑΝΝΑ
*(Στον **ETIEN**)* Εσύ θα είσαι τώρα η ζωή μου.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Πάρε αυτό το έκτρωμα από μπροστά μου. Τώρα.

ΙΩΑΝΝΑ
Άσε με.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Εξαφάνισέ το. Αλλιώς, θα πάει στον άλλο κόσμο να βρει τον ξάδερφό σου. Αν ξαναδώ ή ακούσω αυτό το τέρας που κρατάς έστω και μια φορά, θα το συνθλίψω σαν μυρμήγκι. Καταραμένο απόβρασμα.

ΜΟΙΡΕΣ
Καταραμένο.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Δεν είναι δικό μου. Το ακούς; Καταραμένο τέρας.

ΜΟΙΡΕΣ
Καταραμένο.

ΙΩΑΝΝΑ
Δικό σου είναι. Σου το ορκίζομαι.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Πάρ' το από εδώ. Κρύψ' το. Εξαφάνισέ το.

ΙΩΑΝΝΑ
Θεέ μου. Βοήθησέ μας να σωθούμε.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Ούτε ο Θεός δεν θα κρατήσει τη μανία μου, αν δεν το πάρεις μια για πάντα μακριά μου.

ΙΩΑΝΝΑ
Ορκίζομαι να μην το δεις ξανά. Ορκίζομαι.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Εμένα θα λατρεύεις μόνο. Τον αφέντη σου.

ΙΩΑΝΝΑ
Ορκίσου όμως κι εσύ πως δεν θα βλάψεις τη ζωή του. Αλλιώς, σκότωσέ μας και τους δυο τώρα, εδώ.

(Το παιχνίδι αλλιώς)

ΜΟΙΡΕΣ
*(Ως σκέψεις του **ΚΟΜΗ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ**)* «Τη χρειάζομαι, για να μου γεννήσει ένα ακόμη αγόρι, έναν σωστό διάδοχο.
Υποταγμένη, με την ανάσα ίσα να βγαίνει απ' το λευκό κορμί της, με ικετεύει για έλεος. Σαν σκύλα που λαχταρά το χάδι μου»

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
(Συγκρατώντας τον θυμό του) Σήκω πάνω, μικρή μου. Έχεις τον λόγο μου πως δεν θα το σκοτώσω. Φρόντισε να εξαφανιστεί. Θα μεγαλώσεις το καταραμένο παιδί σου στο σπιτάκι του ψαρά, στο κτήμα κάτω από τον πύργο μου. Δίπλα στα κύματα του ωκεανού που θα καλύπτουν τα κλαψουρίσματά του. Αλίμονό του, όμως, αν βγει έξω απ' τα όρια του κτήματος αυτού.

ΙΩΑΝΝΑ
Ευχαριστώ, κύριέ μου.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Είδες, μικρούλα μου; Δεν είμαι δα κανένας αγριάνθρωπος, να με φοβάσαι. *(Ξεκουμπώνοντας το παντελόνι του)* Τα νέα μου καθήκοντα απαιτούν να λείψω για πολύ καιρό. Όσο είμαι εδώ, θα πρέπει να μου φέρεσαι πιο τρυφερά. *(Ξαπλώνει στο κρεβάτι)*

ΙΩΑΝΝΑ
Ξέρω ποια είναι τα καθήκοντά μου.

*(Ο **ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ** τραβάει την **ΙΩΑΝΝΑ** με δύναμη πάνω του)*

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

(Η συμφωνία: Η προστασία του παιδιού)

*(Στο σπιτάκι του ψαρά, ο **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ** και η **ΙΩΑΝΝΑ** έγκυος εφτά μηνών)*

ΜΟΙΡΕΣ
Ο κόμης τακτοποιεί τις υποθέσεις του και φεύγει.
Η κατάρα του δυναμώνει την ένωση μητέρας και γιου.
Σαν δυο λουλούδια κολλημένα στο ίδιο κλαδί, που γέρνουν κάτω απ' τον ίδιο άνεμο.
Ο Ετιέν,
το καταραμένο παιδί,
πρέπει να ζει τώρα στο σπιτάκι του ψαρά, στην όχθη του ωκεανού.
Εφτά μήνες.
Η φύση του ασθενική και ευαίσθητη η ψυχή του.
Οι ελπίδες της Ιωάννας μαραίνονται.
Εφτά μήνες.
Τα σχέδια του κόμη όμως καρπίζουν.
Μαραίνονται.
Καρπίζουν.
Εφτά μήνες.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Εφτά μήνες πέρασαν κιόλας από εκείνη τη φοβερή νύχτα στον πύργο που γεννήθηκε ο μικρός Ετιέν, κι ορίστε. Άντρας σωστός!

ΙΩΑΝΝΑ
Γιατί είναι πάλι άρρωστο το μωρό μου; Τι έχει;

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Θα ζήσει χίλια χρόνια ο μικρός, σας το είπα και στη γέννα του. Και πολλές φορές ξανά από τότε. Να τον ακούτε τον Μποβουλουάρ.

ΙΩΑΝΝΑ
Μα είναι αδύναμο πολύ. Το βλέπω.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Ε, πήρε από εσάς που είστε λεπτεπίλεπτη. Δεν πήρε από τον κόμη, που είναι πιο – πώς να το πω με τρόπο; – πιο γομάρι, με όλο το θάρρος.

ΙΩΑΝΝΑ
Τρέμω, καλέ μου Μποβουλουάρ. Κάθε μέρα ξυπνάω με τον φόβο πως θα το βρω νεκρό.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Αχ, οι αγορομάνες. Θαρρεί κανείς πως τρέφονται απ’ την ανησυχία για τον γιο τους. Κι όχι τίποτα άλλο, στην κατάστασή σας δεν κάνει να ταράζεστε. Σε δύο μήνες θα γεννήσετε και πάλι. Ακράτητος ο κόμης σας, κυρία.

ΙΩΑΝΝΑ
Αν κάνω κόρη, ακράτητη θα είναι η οργή του.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Έχει άλλο δωμάτιο αυτό το σπίτι; Αν είναι κόρη, πράγματι, θα έχετε συνωστισμό από καταραμένα βρέφη εδώ μέσα.

ΙΩΑΝΝΑ
Αλίμονο.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Όλα καλά θα πάνε. Μην προτρέχετε. Η υπομονή φέρνει τριαντάφυλλα. Αν και το πρώτο τριανταφυλλάκι σας, ο Ετιέν, βιάστηκε να ξεμυτίσει. Ενώ το δεύτερο φαίνεται να έρχεται στην ώρα του.

ΙΩΑΝΝΑ
Πρέπει να ξανάρθεις αύριο.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Μα πιο πολύ βλέπω αυτό το σπίτι απ’ το δικό μου. Δεν έχει τίποτα, σας λέω. Είναι από τη φύση του αδύναμο παιδί. Κρατάτε το ζεστό και καλοταϊσμένο και μην ανησυχείτε.

ΙΩΑΝΝΑ
Μα και το σπίτι αυτό είναι δίπλα στα κύματα, έρμαιο στους ανέμους.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Είναι αλήθεια. Φρόντισε ο κόμης να του παρέχει όλες τις ανέσεις.

ΙΩΑΝΝΑ
Αν πάθω κάτι; Τι θα απογίνει;

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Φροντίστε τον εαυτό σας τώρα. Γεννάτε σε δυο μήνες, καλή μου.

ΙΩΑΝΝΑ
Δώσε μου τον λόγο σου. Υποσχέσου μου πως αν πάθω οτιδήποτε στη γέννα ή πιο μετά, όποτε με καλέσει ο Θεός κοντά του, εσύ θα προστατεύεις τον Ετιέν.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Καλή μου Ιωάννα…

ΙΩΑΝΝΑ
Δέξου το κι εγώ ορκίζομαι να σου ανταποδώσω το καλό που θα μου κάνεις.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Όμορφη κόμισσά μου, τι θα μπορούσα να ζητήσω;

ΙΩΑΝΝΑ
Οτιδήποτε. Θα κάνω τα πάντα για να αποκτήσεις ό,τι μου ζητήσεις για ανταμοιβή.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Να βοηθήσω, ασφαλώς. Μα δεν χρειάζεται να…

ΙΩΑΝΝΑ
Αν θέλεις να σταματήσεις την ανησυχία μου, πες μου πως θα φροντίσεις το παιδί μου εάν πεθάνω.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Θα είμαι η θεία πρόνοια του νεαρού Ετιέν. Έχετε τον λόγο μου.

(Η συμφωνία: Το αντίτιμο)

ΙΩΑΝΝΑ
Ο Θεός να σε ευλογεί, Μποβουλουάρ. Μα για να επισφραγιστεί η συμμαχία μας αυτή, θα πρέπει τώρα να μου πεις ποια θα είναι η αμοιβή σου.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
(Παύση) Λοιπόν… Πώς να το θέσω; Πιθανώς, πιθανώς δηλαδή, μπορείτε να βοηθήσετε σε ένα ζήτημα που με απασχολεί. Ίσως το έχει προσέξει ήδη η εξοχότητά σας πως είμαι ένας άνθρωπος γεννημένος για οικογένεια. Η ιδιότητά μου, όμως, και κυρίως οι προκαταλήψεις του κοσμάκη έχουν διώξει πολλές υποψήφιες νύφες μακριά μου. Είμαι καθημερινά ανάμεσα σε ετοιμόγεννες γυναίκες, μα καμία δεν είναι δική μου. Σαν φαφούτης γέρος μέσα σε αρτοποιείο με τα πιο νόστιμα παξιμάδια της Γαλλίας είμαι, αγαπητή μου.

ΙΩΑΝΝΑ
Πες μου, καλέ μου Μποβουλουάρ, τι επιθυμείς, χωρίς ντροπή και φόβο. Σε τι μπορώ εγώ να βοηθήσω σε όλα αυτά;

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Ναι, φυσικά. Πού είχα μείνει…; Ναι. Έτσι που λέτε. Έτυχε, όμως, να χτυπήσουνε και εμένα τα βέλη αυτού του κατεργάρη του έρωτα, που όλους μας βρίσκει τελικά. Κι εδώ μπαίνει στην ιστορία ο άντρας σας.

ΙΩΑΝΝΑ
Ο σύζυγός μου;

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Μάλιστα. Πριν απ’ τον γάμο σας, σε μια πόλη λίγο έξω από τη Ρουέν, ο κόμης είχε – ας πούμε – αγαπήσει μια όμορφη κοπέλα, την «ωραία Ρωμαία» όπως την έλεγαν. Αφού πέρασε ο καιρός, την εγκατέλειψε κι εκείνη ήρθε μετά από λίγα χρόνια εδώ, ζητώντας από τον κόμη να βοηθήσει εκείνη και το παιδί που είχε γεννηθεί από τον έρωτά τους. Ο κόμης ντ’ Ερουβίλ μη θέλοντας να αναγνωρίσει ως κόρη του τη Γερτρούδη – όπως ονόμασε η «ωραία Ρωμαία» το μωρό της – έδιωξε μάνα και κόρη μακριά. Η μάνα πέθανε μέσα στη φτώχεια και η Γερτρούδη, που κληρονόμησε την ομορφιά της, μπήκε σε μοναστήρι όταν έγινε δεκαεφτά χρονών.
Μια μέρα που αρρώστησε η καημενούλα, με κάλεσαν να τη γιατροπορέψω και τότε ερωτεύτηκα στ’ αλήθεια τη φτωχή Γερτρούδη. Και, χωρίς να θέλω να με παινέψω, με ερωτεύτηκε κι εκείνη.

ΙΩΑΝΝΑ
Μη συνεχίζεις. Θα βοηθήσω την υπόθεση αυτή με όλη μου την καρδιά. Πρέπει κάποιοι γάμοι να γίνονται και από έρωτα. Θα μεσολαβήσω εγώ στον κόμη και θα δοθεί μια γενναία προίκα στη Γερτρούδη, ώστε να γίνει ο γάμος σας.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Θα σας χρωστάω αιώνια ευγνωμοσύνη, κόμισσά μου.

ΙΩΑΝΝΑ
Η σύζυγος είθισται να ζητάει ένα δώρο από τον άντρα της μετά τη γέννα. Στον Ετιέν δεν ευνοούσαν οι συνθήκες για κάτι τέτοιο. Σε δύο μήνες, όμως, αν ο Θεός τα φέρει όλα ευνοϊκά, θα έρθει η ώρα να ζητήσω από τον σύζυγό μου όσα χρειάζεσαι για την ευτυχία σου.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Κι αν γεννηθεί αγόρι, βλέπω την προίκα αυτή διπλάσια απ' ό,τι φανταζόμουν. Ευχαριστώ. Ευχαριστώ πολύ την εξοχότητά σας.

ΜΟΙΡΕΣ
«Σε δύο μήνες, όμως, αν ο Θεός τα φέρει όλα ευνοϊκά, θα έρθει η ώρα να ζητήσω από τον σύζυγό μου όσα χρειάζεσαι για την ευτυχία σου».
Σε δύο μήνες.
Σαν το πηγάδι που βρίσκει μπροστά του ξαφνικά ο διψασμένος, έτσι είναι για τον άνθρωπο η ελπίδα.
Μαζί με την ελπίδα, η υπομονή κι ο χρόνος, όλα μαζί τον τρέφουν για να συνεχίσει.
Σε δύο μήνες.
Κάνει τα σχέδιά του, υπολογίζει, σκέφτεται και περιμένει. Και η μοίρα αναλαμβάνει τα υπόλοιπα.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

(Ο άξιος διάδοχος)

*(Η **ΙΩΑΝΝΑ** είναι έτοιμη να γεννήσει. Ο **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ** την εξετάζει. Ο **ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ** στέκεται σε μια γωνία χτυπώντας νευρικά τα δάχτυλά του σε ένα έπιπλο. Η **ΙΩΑΝΝΑ** βγάζει μια κραυγή πόνου)*

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Πρέπει να σπρώξετε, καλή μου. Δυνατά.

ΙΩΑΝΝΑ
Πονάω. Πονάω πολύ.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Είναι αγόρι;

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Δεν μπορώ να το πω από τώρα. *(Στην **ΙΩΑΝΝΑ**)* Θα είναι δύσκολη η γέννα αυτή. Υπομονή.

ΙΩΑΝΝΑ
(Βγάζει μια κραυγή πόνου) Δεν το αντέχω. Δεν μπορώ.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Είναι αγόρι;

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Τι να σας πω; Θα μάθουμε πολύ σύντομα. *(Στην **ΙΩΑΝΝΑ**)* Υπομονή, καλή μου κυρία. Το μωρό είναι πολύ μεγάλο. Δείξτε δύναμη. Το βλέπω. Βγαίνει.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Είναι αγόρι;

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Δεν θα κρατήσω κρυφό το φύλο του παιδιού. Σας το υπόσχομαι. Να γεννηθεί, όμως, πρώτα. *(Στην **ΙΩΑΝΝΑ**)* Σπρώξτε ξανά. Τελειώνει το μαρτύριό σας.

*(Η **ΙΩΑΝΝΑ** βγάζει μια κραυγή πόνου. Γεννάει. Ο **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ** επεξεργάζεται το νεογέννητο παιδί. Ο **ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ** το αρπάζει από τα χέρια του **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ**)*

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Είναι αγόρι.

ΜΟΙΡΕΣ
Είναι αγόρι.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Ο άξιος διάδοχος του οίκου ντ' Ερουβίλ. *(Στην **ΙΩΑΝΝΑ**)* Τον βλέπεις; Αυτό είναι παιδί σωστό. Αυτός είναι ο γιος μου.

ΙΩΑΝΝΑ
Λίγο νερό.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Αμέσως, καλή μου. Θέλεις μήπως να πάρεις στην αγκαλιά σου το παιδί;

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Κοντά τα χέρια σας. Αυτό είναι δικός μου θησαυρός. Αγόρι. Είναι αγόρι.

ΙΩΑΝΝΑ
Κακόμοιρε Ετιέν.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Προσέξτε, αφέντη μου. Είναι αγόρι, ναι. Αλλά είναι νεογέννητο. Με το μαλακό, μην πάθει τίποτα.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Αυτός μοιάζει σε εμένα. Τίποτα δεν θα πάθει το αγόρι μου. Κοιτάξτε το. Και θα του δώσω κι όνομα σπουδαίο και μεγάλο, σαν αυτόν. Υποκλιθείτε στον Μαξιμιλιανό ντ' Ερουβίλ, τον γιο μου.

ΙΩΑΝΝΑ
Καημένε Ετιέν.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
*(Στην **ΙΩΑΝΝΑ**)* Καημένε Μαξιμιλιανέ να λέτε. Η ζωή του φαίνεται ήδη τόσο φωτεινή όσο η πηγή της κόλασης.

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Γιε μου. Θα σου τα μάθω όλα, αγόρι μου. Είσαι δικός μου. Μοναδικός και τέλειος. Όλα θα είναι δικά σου.

ΙΩΑΝΝΑ
*(Στον **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ**)* Πήγαινέ με στον γιο μου. Θέλω να αγκαλιάσω τον Ετιέν. Πάρε με από εδώ, πιστέ μου φίλε. Να αγκαλιάσω τον Ετιέν.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Μόλις γεννήσατε. Πού πάτε;

ΚΟΜΗΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Ας φύγετε όλοι. Τώρα έχω αυτό που ήθελα. Έχω τα πάντα.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

(Οι δυο όψεις του ίδιου νομίσματος)

ΜΟΙΡΕΣ
Ετιέν, το καταραμένο παιδί.
Μαξιμιλιανός, ο άξιος διάδοχος.
Σε μια οικογένεια αρχόντων ο πρώτος γιος κληρονομεί όλους τους τίτλους κι ο δεύτερος γίνεται καρδινάλιος.

Έτσι, η οικογένεια κατέχει και κοσμική και εκκλησιαστική εξουσία και δεν υπάρχει διαμάχη ανάμεσα στ' αδέρφια.
Όλα υπολογισμένα.
Όμως τα σχέδια του κόμη ακολουθούν άλλο μονοπάτι.
Ο Ετιέν, αν και πρωτότοκος, θα γίνει κληρικός, αφήνοντας περιουσία και προνόμια στον Μαξιμιλιανό.
Όλα υπολογισμένα.
Η Ιωάννα μαθαίνει στον Ετιέν τους καλούς τρόπους των ανθρώπων της αυλής.
Στο πρόσωπο του αγαπημένου της γιου βλέπει εκείνον, τον Σαβερνί, σαν να τον έχει πάλι μπρος της ολοζώντανο.
Ο κόμης ντ' Ερουβίλ μαθαίνει στον Μαξιμιλιανό να μισεί τις τέχνες και τα γράμματα.
Στο πρόσωπο του αγαπημένου του γιου βλέπει τον εαυτό του.
Η Ιωάννα δημιουργεί για τον Ετιέν μια ζωή γεμάτη ομορφιά κι εκείνος ξεχνάει τη μοναξιά του μέσα από την τέχνη και τα γράμματα. Ο Μποβουλουάρ τον μυεί στα μυστήρια των φυσικών επιστημών και της αστρονομίας, ενώ η κόμισσα τον ταξιδεύει στα ουράνια μονοπάτια των σονέτων.
Ο κόμης σπρώχνει τον Μαξιμιλιανό σε μια ζωή γεμάτη πόλεμο και βία. Τον μυεί στα μυστικά του κυνηγιού, στην ξιφασκία και στη σκοποβολή· για να του μάθει από νωρίς τις άγριες φωνές, τη σκληρότητα απέναντι στο αθώο θήραμα και τη θέα του αίματος.
Όλα υπολογισμένα.
Τα δυο αγόρια μεγαλώνουν. Έφηβοι πια, χωρίς να έχουν ιδωθεί ποτέ, χωρίς να ξέρουν τις αντίπαλες μοίρες τους. Ποτέ δυο αδέρφια δεν μοιάζουν τόσο λίγο όσο αυτά.
Ο Ετιέν πιστεύει μόνο στο καλό. Ευτυχισμένος και ποιητής, προικισμένος απ' τη φύση με φωνή μελωδική, μιλάει στον ωκεανό με τραγούδια. Εξυμνεί τους βράχους, τα σύννεφα, τα μικρά λουλούδια, τις σπηλιές, όπου για ώρες κάθεται προσπαθώντας να εξηγήσει το μυστήριό τους.
Ο περίβολος γύρω από το σπιτάκι του ψαρά είναι για εκείνον όλος του ο κόσμος. Έξω από εκεί, τον περιμένει ο θάνατος.
Μόνο στο άκουσμα του ονόματος του κόμη ντ' Ερουβίλ, τρέχει αμέσως να κρυφτεί στην πιο απόμερη σπηλιά. Μα μόνο στο θρόισμα του ρούχου της μητέρας του, η όψη του φωτίζεται.
Ο Μαξιμιλιανός πιστεύει μόνο στο κακό. Φιλόδοξος και άκαρδος. Λατρεύει τον θόρυβο, τις μάχες και το χρήμα. Περιφρονεί τους πάντες.
Οι υπηρέτες τον μισούν, οι δάσκαλοι φοβούνται να επιπλήξουν τον άξιο διάδοχο. Σκληρός σαν τον πατέρα του, αδιαφορεί για τους κανόνες και καταστρέφει ό,τι βρει. Την ίδια ώρα που ο Ετιέν τραγουδάει τις μελωδίες του ωκεανού, εκείνος πολεμάει στο όνομα του βασιλιά.

Τα σκοτεινά σπέρματα που έχουν τρυπώσει στην καρδιά του Μαξιμιλιανού, η απομόνωση του Ετιέν και η άδικη μοίρα του, είναι χτυπήματα βαριά για ένα πλάσμα αδύναμο όπως η Ιωάννα. Ελάχιστες στιγμές έχει γευτεί την ευτυχία σε μια ζωή γεμάτη πόνους και θλίψη.
Σαν δέντρο που ξεραίνεται όταν για πολύ καιρό τραφεί με μολυσμένο νερό, έτσι και η ζωή φεύγει αργά από το σώμα της, αφού η ψυχή της δεν βρίσκει πια ελπίδα.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

(Βίαιη αποκόλληση)

*(Η **ΙΩΑΝΝΑ** βρίσκεται ξαπλωμένη στην κρεβατοκάμαρα του πύργου. Βαριανασαίνει. Δίπλα της στέκεται ο **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ**. Από μακριά ακούγεται ο **ΕΤΙΕΝ** να τραγουδάει μια μελωδία. Ήχος καταιγίδας)*

ΙΩΑΝΝΑ
Η φωνούλα του. Τα τραγούδια του είναι ο μόνος λόγος που ανασαίνω ακόμα.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Σε λίγο θα είναι εδώ. Δίπλα σας.

ΙΩΑΝΝΑ
Άμα τον δει κανείς; Μποβουλουάρ;

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Το έχω φροντίσει. Λείπουν όλοι. Δεν άντεξε άλλο μακριά σας. Έχετε να βγείτε από την κάμαρά σας τόσον καιρό, αρχόντισσά μου.

ΙΩΑΝΝΑ
Και μάλλον δεν θα βγω παρά νεκρή από εδώ μέσα.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Τι λέτε; Μην ανησυχείτε…

ΙΩΑΝΝΑ
Το ξέρουμε και οι δύο, καλέ μου φίλε, πως πεθαίνω. Μην προσποιείσαι, για να μαλακώσεις τις τελευταίες ώρες μου. Τουλάχιστον θα δω τον Ετιέν μου μια ύστατη φορά, να τον αποχαιρετήσω. Είμαστε μόνοι; Σίγουρα;

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Σας το εγγυώμαι.

ΙΩΑΝΝΑ
(Βαριανασαίνει) Δεν θα έχει άλλον πέρα από εσένα. Θα είναι ολότελα ορφανός, στο έλεος του πατέρα του.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Και του αδερφού του.

ΙΩΑΝΝΑ
Βοήθησέ τον. Μόνο εσένα θα έχει.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Σας έδωσα τον λόγο μου πως θα κάνω τα πάντα για τον Ετιέν. Πώς θα μπορούσα άλλωστε να σας το αρνηθώ; Σε εσάς χρωστάω τον γάμο μου, την προίκα που έδωσε ο κόμης στη γυναίκα μου – Θεός σχωρέσ' την – και, πάνω απ' όλα, το μόνο που μου έμεινε από αυτό τον γάμο: τη μονάκριβη κόρη μου. Είμαι πατέρας και γνωρίζω τον καημό σας. Η κόρη μου δεν είναι πολύ μικρότερη από τον Ετιέν. Πιστέψτε με: θα τον προσέχω σαν δεύτερο παιδί μου.

*(Έρχεται ο **ΕΤΙΕΝ**)*

ΕΤΙΕΝ
Μου μίλησε ο ωκεανός. Σαν πένθιμο τραγούδι τα κύματά του σκάγανε στους βράχους και ξεψυχούσαν με ήχους όμοιους με τα ουρλιαχτά των λύκων.

ΙΩΑΝΝΑ
Μικρέ μου άγγελε.

ΕΤΙΕΝ
Έτσι μου είχες πει, μητέρα, πως ήταν ο ωκεανός τη νύχτα που γεννήθηκα μέσα στην καταιγίδα.

ΙΩΑΝΝΑ
(Βαριανασαίνει) Πολύτιμο λουλούδι μου, ξεκόλλησες από μέσα μου σε μια καταιγίδα και σε μια καταιγίδα ξεκολλώ κι εγώ από εσένα. Ανάμεσα σ' αυτές τις δυο θύελλες, όλα στη ζωή μου ήταν θύελλα, εκτός από τις ώρες που σε είχα δίπλα μου. Τώρα, η τελευταία μου χαρά σμίγει με τον τελευταίο μου πόνο.

ΕΤΙΕΝ
Δεν μπορεί να είναι αλήθεια. Δεν γίνεται να φύγεις. Όχι. *(Προσπαθεί να της τραγουδήσει μέσα από λυγμούς)*

Ο ωκεανός θα γίνω, κι αν χαθώ, όπου κι αν πάω
μες στα κύματα θα είμαι πάντα να σου τραγουδάω.

*(Τραγουδάει μαζί του η **ΙΩΑΝΝΑ** βαριανασαίνοντας)*

Σ’ έναν κόσμο από θηρία που όλα τα κατασπαράζουν…

(Ακούγεται από έξω ένας θόρυβος)

ΙΩΑΝΝΑ
Φύγε, Ετιέν. Φύγε. Μποβουλουάρ, παρ’ τον από εδώ.

ΕΤΙΕΝ
Ας με σκοτώσουν. Να σε δω λίγο ακόμα κι ας πεθάνω.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Ηρέμησε, αγόρι μου.

ΕΤΙΕΝ
Λίγο ακόμα. Λίγο ακόμα να σε δω.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Μην κάνεις έτσι. Θα έχεις εμένα, Ετιέν.

ΕΤΙΕΝ
Μητέρα… *(Λιποθυμάει. Ο **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ** τον παίρνει αγκαλιά και πάει να φύγει)*

ΙΩΑΝΝΑ
(Βαριανασαίνει) Έχω τον λόγο σου, Μποβουλουάρ. Πρόσεχέ τον.

*(Ο **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ** γνέφει θετικά. Η **ΙΩΑΝΝΑ** πεθαίνει)*

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

(Αυτό είναι;)

*(Ο **ETIEN** μόνος στο σπιτάκι του ψαρά. Κοιτάζει τον ωκεανό)*

ETIEN
Μπροστά μου ο ωκεανός απλώνεται σαν ένα απέραντο χαλί, τα βουνά στέκουν σαν γιγάντια τείχη, ο ουρανός σαν πέπλο τα σκεπάζει όλα και από εδώ ανασαίνω τη μνήμη σου, μητέρα μου, σαν θείο άρωμα. Τώρα είσαι ήρεμη. Ελεύθερη. Τι νόημα έχουν τώρα ο τίτλος σου, τα μεταξένια ρούχα, τα ακριβά κοσμήματα που φόραγες; Αν ήσουν μια αγαθή χωριατοπούλα, με το αχυρένιο στρώμα σου και τα σκληρά σου ρούχα, θα είχες μια πολύ καλύτερη ζωή. Τι σημασία έχει αν είναι κασμιρένιο το μαντίλι σου, όταν η μόνη χρήση του είναι για να σκουπίζεις δάκρυα; Ποιος τίτλος είναι ικανός να σβήσει κάθε λύπη;
Γι' αυτό, λοιπόν, φτιαχτήκαμε; Για να μας φυλακίσουμε σε όμορφα κλουβιά και να ξεχάσουμε εντελώς την ομορφιά του κόσμου; Δεν είναι αυτό ζωή. Κι εγώ φυλακισμένος είμαι εδώ. Αλλά σε ένα κελί με βράχους και κοχύλια. Πλάι στον ωκεανό. Κι εδώ θα ζήσω μέχρι να με καλέσει ο θάνατος.

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Όλα πάνε περίφημα)

*(Μετά από δύο χρόνια. Ο **ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ** άρρωστος, ξαπλωμένος στο κρεβάτι. Ο **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ** τον εξετάζει)*

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Διοικητής της πυροβολαρχίας στα ανάκτορα του βασιλιά. Ακούς; Διοικητής ο Μαξιμιλιανός μου. Σαν χτες μου φαίνεται που μάθαινε να κρατάει το ξίφος.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Υποχωρεί σιγά σιγά ο πυρετός σας, δούκα μου.

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Λεβέντης. Σαν τον πατέρα του. Μόνο χαρές έχω πάρει από τον γιο μου. Ο Θεός του επιφυλάσσει λαμπρό μέλλον, θα το δεις.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Κρίμα που η γυναίκα σας δεν ζει να τον θαυμάσει.

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Η βασίλισσα μου έγραψε ότι σκοπεύει να του βρει σύντομα νύφη. Θα έρθει γρήγορα κι ένα εγγόνι, ένα αγόρι ακόμη στον οίκο μου. Όλα βαίνουν καλώς, Μποβουλουάρ. Ο ζωή με ανταμείβει για τα ανδραγαθήματά μου.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Μόνο να πέσει λίγο ακόμα ο πυρετός. Μπορεί να είστε δούκας πια, αλλά η αρρώστια και ο θάνατος δεν κάνουν διακρίσεις.

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Σταμάτα πια την γκρίνια. Δυο χρόνια που πέθανε η γυναίκα μου, έχω εσένα εδώ να μουρμουράς. Θα 'θελα να τον έχω πλάι μου, να τον χαίρομαι τον Μαξιμιλιανό μου. Να καμαρώνω τη στρατιωτική του τη στολή, το λαμπερό του ξίφος. Κι αντί για αυτόν, έχω εσένα. Καταραμένο είδος οι γιατροί. Όμως όταν θα έρθει η ώρα, εσύ θα ξεγεννήσεις το εγγόνι μου. Όλα πάνε περίφημα. *(Στις ΜΟΙΡΕΣ που στέκουν παραπέρα ως υπηρέτες)* Φέρτε κρασί.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Ζεστό ρόφημα με βότανα να πιείτε, άρχοντά μου. Όχι κρασί. Αφήστε τις κραιπάλες αυτές για το γάμο, όταν έρθει.

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Τίποτα δεν θα με βλάψει. Ξέρω εγώ.

(Καταρράκωση)

*(Μία από τις **ΜΟΙΡΕΣ**, ως υπηρέτης, του δίνει ένα γράμμα)* Απ' το παλάτι; Να τα τα καλά τα νέα. *(Στον **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ**)* Δεν βλέπω πια όπως πρώτα. Διάβασέ μου.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Είναι από τον βασιλιά.

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Από τον βασιλιά; Από τη βασίλισσα έπρεπε να είναι. Τι έγινε; *(Κάνει να σηκωθεί)* Που να πάρει ο διάολος. Ξεσηκώθηκαν πάλι οι Ουγενότοι; Σελώστε το άλογό μου. Ετοιμάστε τα ρούχα μου. Φεύγω για το Παρίσι.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Για όνομα του Θεού. Δεν είστε είκοσι χρονών. *(Ανοίγοντας το γράμμα)* Καταραμένο είδος των αρρώστων.

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Οι άντρες μου θα ενωθούν με τα στρατεύματα του Μαξιμιλιανού και μαζί θα υπερασπίσουμε την πατρίδα.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Είναι νεκρός. Ο Μαξιμιλιανός σκοτώθηκε στη γέφυρα του Λούβρου στο όνομα του βασιλιά.

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Το αγόρι μου. Το μέλλον του οίκου μου. Ο γιος μου.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
(Προσπαθεί να κρύψει το χαμόγελό του) Λυπάμαι για την απώλειά σας, άρχοντά μου.

(Νέο σχέδιο)

*(Μεγάλη παύση. Ο **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ** αμήχανος δίπλα στον **ΔΟΥΚΑ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ** που βαριανασαίνει σκεπτικός)*

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Το σπίτι μου χάνεται. Το όνομά μου σβήνει. Θέλω να παντρευτώ, να κάνω έναν γιο. *(Ακούγεται από μακριά ο **ΕΤΙΕΝ** να τραγουδάει. Ο **ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ** και ο*

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ *κοιτάνε ταυτόχρονα προς το μέρος από όπου ακούγεται το τραγούδι. Έπειτα κοιτάζονται μεταξύ τους)* Το αρρωστιάρικο αυτό παιδί είναι ακόμη ζωντανό. Φέρει το όνομά μου και μπορεί να το διαιωνίσει. *(Στον* ***ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ****)* Θέλω να μείνω μόνος.

(Ο ***ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ*** *υποκλίνεται και φεύγει)*

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Ο ***ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ*** *πηγαίνει στο σπιτάκι του ψαρά αναζητώντας τον* ***ΕΤΙΕΝ****. Εκείνος κρύβεται)*

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Ετιέν. Γιε μου. Πολυαγαπημένε μου γιε. Ακριβέ μου θησαυρέ. Ο Θεός με τιμώρησε που σε αδίκησα. Μου πήρε τον αδερφό σου. Μόνο εσένα έχω τώρα. Μονάκριβέ μου, σε αγαπάω με όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Πιο πολύ από τον ίδιο μου τον εαυτό.

(Οι ***ΜΟΙΡΕΣ*** *περιπαίζουν τον* ***ΔΟΥΚΑ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ****. Μιμούνται τη φωνή του* ***ΕΤΙΕΝ*** *και τον καλούν προς μια κατεύθυνση, κάνοντάς τον να πιστεύει πως ο* ***ΕΤΙΕΝ*** *κρύβεται εκεί)*

Ήμουν τυφλός. Τώρα όμως το βλέπω. Είσαι δικό μου παιδί, αίμα από το αίμα μου. Παιδί δικό μου και της μητέρας σου, που εγώ ο άκαρδος της στέρησα την ευτυχία. Έλα κοντά μου. Υπόσχομαι να κάνω τα πάντα. Να σβήσω όλα μου τα λάθη.

(Οι ***ΜΟΙΡΕΣ*** *περιπαίζουν πάλι τον* ***ΔΟΥΚΑ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ****. Μιμούνται τη φωνή του* ***ΕΤΙΕΝ*** *και τον καλούν προς αντίθετη κατεύθυνση)*

Σε περιμένει δίπλα μου μια υπέρλαμπρη ζωή. Θα γίνεις δούκας, σαν εμένα, πατρίκιος της Γαλλίας, ιππότης του Τάγματος του Χρυσόμαλλου Δέρατος, εκατόνταρχος, διοικητής όλου του Μπεσάν, κυβερνήτης της Νορμανδίας, άρχοντας είκοσι εφτά περιοχών με τα εξήντα εννέα καμπαναριά τους, μαρκήσιος ντε Σεν-Σεβέρ. Θα είσαι ο μόνος αφέντης του οίκου ντ' Ερουβίλ. Έλα σε εμένα, γιε μου. Φανερώσου στον πατέρα σου.

(Οι ***ΜΟΙΡΕΣ*** *περιπαίζουν για ακόμη μια φορά τον* ***ΔΟΥΚΑ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ****. Μιμούνται τη φωνή του* ***ΕΤΙΕΝ*** *και τον καλούν προς μια τρίτη κατεύθυνση)*

Θέλεις, λοιπόν, να πεθάνω από θλίψη; Γονατιστός σε ικετεύω, Ετιέν. Εγώ, ο δούκας ντ' Ερουβίλ. Ο ταπεινός πατέρας σου. Είμαι στο έλεός σου. Τίποτα δεν

μαλακώνει το μίσος σου για μένα; Τόσες ώρες παρακαλάω για μια λέξη σου και θα παρακαλάω τόσες κι άλλες τόσες μέχρι να δω το αγαπημένο πρόσωπό σου. Μέρες αν χρειαστεί θα σου ζητάω συγχώρεση. Η Ιωάννα μου, η μητέρα σου, παιδί μου, αν ήταν εδώ, θα είχε ανταμείψει τις μετάνοιές μου. Για τη μνήμη της, λοιπόν, και για εσένα, ορκίζομαι να χτίσω ένα παρεκκλήσι στο όνομα του Αγίου Ιωάννη, όπου θα κοινωνώ κάθε Κυριακή και θα εξομολογούμαι μέχρι το τέλος της ζωής μου για τα αμαρτήματά μου, αν ο Θεός και όλοι Του οι άγιοι μου χαρίσουν τη στοργή του μονάκριβου γιου μου.

(Σε άγνωστα νερά)

*(Ο **ΕΤΙΕΝ** βγαίνει από την κρυψώνα του. Πλησιάζει τον **ΔΟΥΚΑ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ** και του δίνει το χέρι του)*

ΕΤΙΕΝ
Μητέρα μου, συγχώρεσέ τον. Ας μείνουν πίσω όλα τα λάθη του, που σαν μεγάλη πυρκαγιά κατέκαψαν τα πάντα και η μετάνοια να διαδεχτεί τη βία.

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
*(Φιλάει το χέρι του **ΕΤΙΕΝ**)* Γιε μου. Τον σπλαχνίστηκες τον πατέρα σου. Πολύτιμο κόσμημα του οίκου μου. *(Αγκαλιάζει τον **ΕΤΙΕΝ** και τον οδηγεί προς τον πύργο)* Πες μου, αγόρι μου, τι θες και θα σ' το δώσω. Δεν θα σου λείψει τίποτα. Θα σε μάθω να καβαλάς ένα άλογο τόσο ευγενικό και ήρεμο όσο εσύ. Θα σου αγοράσω ρούχα ακριβά. Όλοι θα υποκλίνονται μπροστά σου…

ΜΟΙΡΕΣ
Η μοίρα οδηγεί και πάλι τον Ετιέν στην κρεβατοκάμαρα όπου είδε για πρώτη φορά το φως.
Εκεί που είδε το φως για στερνή φορά η μητέρα του.
Παραδομένος στην έκσταση του δούκα, που από διώκτης του, έχει τώρα μετατραπεί σε σκλάβο του.
Σαν τα γιγάντια τέρατα των παραμυθιών που η δύναμη μιας νεράιδας τα υποτάσσει στις διαταγές του νεαρού πρίγκηπα.
Και η νεράιδα αυτή όντως υπάρχει μες στην ψυχή του δούκα ντ' Ερουβίλ και το όνομά της είναι:
Φεουδαρχία.

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
…θα έχεις πλούτη και τιμές και τίτλους. Θα έχεις την απόλυτη εξουσία. Θα είσαι ο μόνος άρχοντας του οίκου μας και εγώ θα σε υπακούω σαν θεό.

ΕΤΙΕΝ
(Πάει να λιποθυμήσει, αλλά στηρίζει το σώμα του στο κρεβάτι) Κακόμοιρη μητέρα μου.

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Μη μου ταράζεσαι. Δεν θέλω να μου πάθεις τίποτα. Θέλω να ζήσεις για να απολαύσεις όλα όσα σου προσφέρω.

ΕΤΙΕΝ
Αν πρέπει να μείνω εδώ στον πύργο, μπορώ μόνο στην κάμαρα αυτή, που είναι γεμάτη από την παρουσία της.

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Εδώ, λοιπόν. Αυτή θα είναι η κάμαρά σου. *(Φεύγει αφήνοντας τον **ΕΤΙΕΝ** μόνο του στο δωμάτιο)*

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Κρίση πανικού)

*(Το πρωί της επόμενης μέρας. Ακούγεται πλήθος κόσμου. Ο **ΕΤΙΕΝ** ξυπνάει σαν από εφιάλτη)*

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Σήκω. Έλα, γιε μου. Ήρθαν.

ΕΤΙΕΝ
Τι συμβαίνει;

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Τώρα θα καταλάβεις τι σημαίνει να είσαι γιος του δούκα ντ' Ερουβίλ.

ΜΟΙΡΕΣ
Πλήθος κόσμου κατακλύζει την αίθουσα του θρόνου για να δει τον νέο διάδοχο.

*(Ως υποτελείς του **ΔΟΥΚΑ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ**)*

- Πώς να είναι;
- Πώς γίνεται να μην τον έχει δει κανένας τόσα χρόνια;
- Λένε γεννήθηκε αρρωστιάρης.
- Σαν τη μητέρα του.

Ο Ετιέν, συνηθισμένος στη μοναξιά του ωκεανού, βρίσκεται πρώτη φορά στη μεγαλόπρεπη αίθουσα, που τώρα πλημμυρίζει από ψιθύρους και φωνές.
Φόβος και ταραχή τραντάζουν το σώμα του καταραμένου παιδιού.

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
*(Στον **ETIEN**)* Μην τρέμεις. Είσαι άρχοντας. Και όλοι αυτοί, υπήκοοί σου.

ΜΟΙΡΕΣ
Η καρδιά του Ετιέν χτυπάει δυνατά. Βαριανασαίνει.
Στριμώχνονται για να τον δουν.
Ο δικαστικός επιμελητής.
Ο εφημέριος.
Ο λοχαγός της φρουράς.
Ο ταγματάρχης.
Οι ιπποκόμοι.
Οι κυρίες των τιμών.
Οι γραμματείς.
Οι στρατιώτες.
Οι μαρκήσιοι.
Οι κυνηγοί με τα σκυλιά τους.
Όλα τα βλέμματα είναι στραμμένα πάνω του.

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Φίλοι μου. Αυτός εδώ είναι ο πρωτότοκος γιος μου, ο Ετιέν ντ' Ερουβίλ. Δείτε τον.

ΜΟΙΡΕΣ
Ο Ετιέν μουδιάζει ολόκληρος. Βαριανασαίνει.

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Σε αυτόν, αναμφίβολα, θα μεταβιβάσει ο βασιλιάς όλους τους τίτλους και τα αξιώματα του Μαξιμιλιανού. Μετά τον θάνατό μου, αυτός θα είναι ο άρχοντας του οίκου ντ' Ερουβίλ. Θα υπακούτε και σε εκείνον από σήμερα, όπως υπακούτε σε εμένα τώρα. Αν μάθω πως κάποιος από εσάς πρόσβαλε ή δυσαρέστησε τον νέο μου διάδοχο, ας ευχηθεί αυτός ο κάποιος να μην είχε βγει ποτέ απ' την κοιλιά της μάνας του. Τώρα ακούστε όσα έχει να σας πει ο νέος άρχοντάς σας. *(Στον **ETIEN**)* Μίλα. Να είσαι σκληρός και αυστηρός. Πρέπει να σε φοβούνται. *(Σπρώχνει τον **ETIEN** μπροστά. Ο **ETIEN** κοιτάζει αμίλητος το πλήθος)*

ΜΟΙΡΕΣ
Σαν βάρκα στο έλεος καταιγίδας, καταμεσής του ωκεανού, ο Ετιέν νιώθει τα πάντα γύρω του να σβήνουν.
Βαριανασαίνει.

*(Ως υποτελείς του **ΔΟΥΚΑ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ**)*

- Γιατί δεν λέει τίποτα;
- Αυτόν θα υπακούμε;
- Αυτός τρέμει σαν ψάρι.

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
*(Στον **ΕΤΙΕΝ**)* Μίλα.

ΜΟΙΡΕΣ
*(Ως υποτελείς του **ΔΟΥΚΑ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ**)*

- Ούτε να μας μιλήσει δεν μπορεί.
- Σπουδαίος δούκας.
- Είναι αυτός άξιος για τέτοιους τίτλους;

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
*(Στον **ΕΤΙΕΝ**)* Μίλα. *(Ο **ΕΤΙΕΝ** λιποθυμάει)*

(Επικίνδυνη συμφωνία)

(Ακούγονται φωνές και ψίθυροι από το συγκεντρωμένο πλήθος) Γυρίστε όλοι στα σπίτια σας. Ζήτω ο νέος άρχοντας! Ζήτω οι ντ' Ερουβίλ!

ΜΟΙΡΕΣ
Ζήτω ο νέος άρχοντας! Ζήτω οι ντ' Ερουβίλ!

*(Το πλήθος αποχωρεί. Ο **ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ** οδηγεί τον λιπόθυμο **ΕΤΙΕΝ** στην κάμαρα)*

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

*(Μπαίνει στην κάμαρα ο **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ**. Εξετάζει τον **ΕΤΙΕΝ**. Ο **ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ** προσπαθεί να αποσπάσει την προσοχή του γιατρού)*

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Ζει;

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Σσσς.

(Παύση)

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Τι έπαθε;

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Σσσς.

*(Παύση. Ο **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ** βγάζει ένα φλασκί και δίνει στον **ΕΤΙΕΝ** να πιει)*

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Τι είναι αυτό;

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Σσσς. *(Παύση)* Έπρεπε να τον είχατε προετοιμάσει για όλη αυτή την κοσμοσυρροή.

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Πώς θα αποκτήσω εγγονό, αν με το τίποτα πέφτει κάτω σαν γυναίκα;

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Σας ακούει, άρχοντά μου.

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Ας πάμε τότε κάπου να μιλήσουμε οι δυο μας κι ας τον αφήσουμε να κοιμηθεί για λίγο. *(Στον **ΕΤΙΕΝ**)* Καληνύχτα, μικρέ μου.

ΕΤΙΕΝ
Καληνύχτα, πατέρα.

*(Ο **ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ** τον κοιτάζει αμήχανα όσο ο **ΕΤΙΕΝ** πέφτει σε βαθύ ύπνο. Ο **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ** και ο **ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ** πηγαίνουν λίγο πιο πέρα)*

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Οι δυο μας τώρα. Τι έπαθε; Θέλω να παντρευτεί. Άμεσα. Αν είναι έτσι ευαίσθητος, δεν κάνει για γυναίκα και παιδιά. Εσύ τι πιστεύεις; Όλο το μέλλον των ντ' Ερουβίλ εξαρτάται απ' την απάντησή σου. Ξέρεις την οικογένειά μου καλύτερα από τον καθένα. Μόνο εσύ γνωρίζεις αν μπορεί αυτό το αρρωστιάρικο να κάνει παιδιά. Λοιπόν;

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Η ζωή που είχε ο Ετιέν ως τώρα ήταν αγνή και καθαρή. Τίποτα από όσα θεωρούμε εμείς σημαντικά δεν συγκινεί το αθώο του πνεύμα. Η φύση τον καθορίζει. Το σώμα του υπακούει τυφλά την ψυχή του. Ο γιος σας πρέπει μόνος του να διαλέξει τη γυναίκα που θα παντρευτεί και όχι εσείς ή οποιοσδήποτε

άλλος. Αν του επιβάλετε κάποια κακομαθημένη πριγκίπισσα, φορτωμένη με φανταχτερά υφάσματα, διαμάντια και βαριά αρώματα, ο γιος σας θα χωθεί στην πιο βαθιά σπηλιά και δεν θα ξαναδεί ποτέ το φως του ήλιου. Αν θέλετε να αποτρέψετε ένα τέτοιο κακό, πρέπει να αφήσετε τον Ετιέν να βρει μόνος του το μονοπάτι της αγάπης. Σας παρακαλώ, ακούστε με. Είστε σπουδαίος άρχοντας και με μεγάλη δύναμη, αλλά η εξουσία σας είναι ανίσχυρη σε θέματα καρδιάς.

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Και πόσο δηλαδή θα πρέπει να περιμένω μέχρι τα φύλλα και τα κύματα να ξυπνήσουν μέσα του την όρεξη να κάνει ένα παιδί;

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Δεν γίνεται να πιέσετε αυτά τα πράγματα, δούκα μου. Θα πρέπει να…

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Θα παντρευτεί και θα μου κάνει εγγονό. Είτε τη βρει ο ίδιος τη γυναίκα του είτε όχι, εγώ θέλω άμεσα να κάνει ένα αρσενικό παιδί.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Αφήστε εμένα να χειριστώ το ζήτημα. Δώστε μου λίγο χρόνο και την εμπιστοσύνη σας και υπόσχομαι ότι θα αποκτήσετε εγγονάκι απ' τον Ετιέν.

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Κάνε ό,τι περνάει από το χέρι σου και θα σε κάνω ευγενή. Θα έχεις τίτλους που ούτε τους φαντάζεσαι. Ανακάτεψε λευκή και μαύρη μαγεία, ξόρκια μαγισσών, βοτάνια και γραφές της Εκκλησίας, δεν με νοιάζει. Αρκεί να γεννηθεί ένας ακόμη άντρας στον οίκο ντ' Ερουβίλ.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Ξέρω ένα είδος μαγείας που θα καταστρέψει όλα σας τα σχέδια και δεν είναι άλλο παρά εσείς ο ίδιος. Σας ξέρω καλά. Σήμερα ζητάτε έναν εγγονό με οποιοδήποτε τίμημα. Αύριο θα επιβάλετε και τους δικούς σας, συγκεκριμένους όρους. Θα τρομάξετε τον Ετιέν και θα τα χάσετε όλα.

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Όχι. Αυτό δεν πρέπει να γίνει.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Πηγαίνετε εσείς, άρχοντά μου, στο Παρίσι να παραλάβετε το άψυχο κορμί του Μαξιμιλιανού και να το θάψετε με όλες τις τιμές που του αξίζουν και δώστε μου τον λόγο σας πως έχω την πλήρη συγκατάθεσή σας να αναλάβω εγώ το θέμα του Ετιέν.

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Έχεις τον λόγο μου. Κάνε αυτό που πρέπει. Αν αποτύχεις όμως, θα σε ψήσω στα κάρβουνα. *(Φεύγει. Ο **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ** κοιτάζει τον **ΕΤΙΕΝ** που κοιμάται)*

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Το ζύγισμα)

ΜΟΙΡΕΣ
*(Ως σκέψεις του **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ**)*

«Ποια γυναίκα θα μπορέσει να σταθεί δίπλα σε αυτή τη μελαγχολική φύση;
Έχω δώσει τον λόγο μου στον δούκα.
Έχω χρέος να προστατέψω τον Ετιέν.
Ποια θα μπορέσει να γεφυρώσει τον λόγο και το χρέος;»

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Η Γκαμπριέλ. *(Πηγαίνει προς το σπίτι του)*

ΜΟΙΡΕΣ
Η Γκαμπριέλ.
Ο Μποβουλουάρ είναι πατέρας.
Η γυναίκα του πέθανε στη γέννα κι έμεινε μόνος του να μεγαλώνει ένα μικρό, φιλάσθενο κορίτσι.
Η αδυναμία του κορμιού και η ουράνια ομορφιά της Γκαμπριέλ τον οδήγησαν να την κρατήσει μακριά από τα μάτια του κόσμου.
Απομονωμένη στο κτήμα του.
Πρώτη φορά αναλογίζεται πόσο μοιάζει η ζωή της κόρης του με αυτήν του καταραμένου παιδιού.
Με μόνη παρέα τη γριά παραμάνα της, μεγαλώνει μέσα στα καταπράσινα λιβάδια του κτήματος, μέσα σε άλση και άγρια λουλούδια.
Μέσα στη φύση που την κυριεύει, χωρίς η ίδια να καταλαβαίνει το πώς.
Αγνή σαν το νερό της λίμνης που δεν έχει καθρεφτίσει παρά μονάχα τον γαλάζιο ουρανό.
Όμορφη, αλλά σεμνή.
Πρόσχαρη, αλλά μετρημένη.

*(Ως σκέψεις του **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ**)*

«Μόνο ο Ετιέν μπορεί να αγαπήσει αυτό τον άγγελο.

Μόνο η Γκαμπριέλ μπορεί να μπει ήρεμα και ευλαβικά στον κόσμο του Ετιέν και να τον ομορφύνει.
Δυο πλάσματα τόσο όμοια.
Απομονωμένα και μοναχικά.
Το πεπρωμένο συνδέει τις ζωές των δυο παιδιών.
Η τύχη και τα γεγονότα ενώνουν τα μονοπάτια τους.
Μα θα δεχτεί ο δούκας για νύφη του την κόρη ενός κομπογιαννίτη;
Θα σκοτώσει και εμένα και την Γκαμπριέλ.
Υπάρχει άλλη λύση;
Η ζωή ενώνει τα παιδιά, μα οι νόμοι τα χωρίζουν.
Τι πρέπει να κάνω;
Θα αγαπηθούν.
Θα με σκοτώσει.
Πρέπει να γίνει.
Θα αποτύχω»

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Ας γίνει αυτό που πρέπει.

(Η επικύρωση)

*(Έχει φτάσει στο σπίτι του. Κοιτάζει την **ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ**, η οποία, χωρίς να τον έχει δει, δίνει ένα μπουκέτο λουλούδια, που μόλις μάζεψε, στην **ΠΑΡΑΜΑΝΑ** της)*

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
Κοίτα τι όμορφα που είναι τα λουλούδια μου, έτσι ανθισμένα. Ο κήπος είναι γεμάτος. Έλα να μαζέψουμε μερικά ακόμη.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ
*(Κοιτάζοντας τον **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ**)* Τα δικά μου τα λουλούδια έχουν μαραθεί εδώ και χρόνια, καλό μου κορίτσι.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Ήρθε η ώρα.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
Πατέρα. *(Τον φιλάει στο μάγουλο)*

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Καθίστε λίγο και οι δύο εδώ κοντά μου. Έχω να σας πω κάτι πολύ σημαντικό. Μα πρώτα πες μου, Γκαμπριέλ: Τι σκεφτόσουν όσο τα μάζευες όλα αυτά; Ποτέ ως τώρα δεν είχες ταιριάξει τόσα πολλά και διαφορετικά είδη σε ένα μπουκέτο.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
Πολλά πράγματα σκεφτόμουν. Όσο θαύμαζα τα λουλούδια, που είναι φτιαγμένα για εμάς, αναρωτήθηκα: Κι εμείς; Εμείς για ποιον είμαστε φτιαγμένοι; Δεν ξέρω πώς να σου πω, όλα όσα έχω στο μυαλό μου. Ποιες λέξεις να διαλέξω για να τα εξηγήσω όλα καθαρά. Αισθάνομαι μέσα μου κάτι, μια δύναμη που προσπαθεί να απελευθερωθεί. Παλεύω με κάτι. Όταν ο ουρανός είναι συννεφιασμένος και μουντός, έχω και εγώ μια θλίψη. Κάθομαι όμως ήσυχα και γαλήνια. Αλλά όταν ο ήλιος λάμπει και όλα γύρω είναι ανθισμένα και όλα μοσχοβολούν, και κάθε μικρό έντομο βουίζει μέσα στη γύρη, όταν είμαι εκεί, κάτω από τα γιασεμιά και τα μελισσόχορτα, τότε φουσκώνουν μέσα μου πελώρια κύματα κι ενώ μένω ακίνητη, τα πάντα μέσα μου σαν να παφλάζουν. Μπαίνουν στο μυαλό μου σκέψεις που με χτυπούν και φεύγουν, σαν τα πουλιά την νύχτα στο παράθυρό μας. Δεν μπορώ να τις συγκρατήσω. Μα όταν φτιάχνω ένα μπουκέτο σαν αυτό, με τόσο πολλά χρώματα, που το κόκκινο δαγκώνει το άσπρο, που το κίτρινο και το πράσινο γίνονται ένα, που ο αέρας μπαίνει ανάμεσά τους και τα κάνει να τρέμουν ακουμπώντας το ένα το άλλο και οι μυρωδιές τους μπλέκονται, τότε, για μια στιγμή μονάχα, σαν να μπορώ να καταλάβω τι γίνεται μέσα μου. Τι μου συμβαίνει. Και είμαι χαρούμενη και όλα αντηχούν στο στήθος μου σαν να μου καίνε το αίμα.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
*(Κοιτάζονται με την **ΠΑΡΑΜΑΝΑ**. Εκείνη κουνάει το κεφάλι της με νόημα)* Τελικά, η μυρτιά κατάφερε να φυτρώσει μες στο χιόνι.

(Το ψέμα)

*(Στην **ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ**)* Καταλαβαίνω όσα νιώθεις, κόρη μου. Τόσα χρόνια βγαίνεις από το κτήμα μας μόνο για να πας στην εκκλησία. Είναι καιρός πια να δεις και κάτι έξω από εδώ. Θα πάμε να μείνουμε για λίγο κοντά στον πύργο του δούκα ντ' Ερουβίλ.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
Το λες αλήθεια;

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Ναι. Θα είσαι δίπλα στη θάλασσα και θα μπορείς ακόμη και να κολυμπήσεις εκεί, Γκαμπριέλ μου.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
Πόσο θέλω να δω τον πύργο και τις άμαξες και τις κυρίες της αυλής. Πότε θα πάμε;

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Αύριο κιόλας. Πήγαινε τώρα να ξεκουραστείς, γιατί έχουμε πολύ δρόμο να κάνουμε.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
Σε ευχαριστώ, πατέρα μου, για αυτό το δώρο. *(Τον φιλάει στο μάγουλο και φεύγει)*

(Ο φόβος)

ΠΑΡΑΜΑΝΑ
Τι έχεις κατά νου, κύριέ μου;

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Όταν ο γιος του δούκα συναντηθεί με την Γκαμπριέλ, είμαι σίγουρος πως ο έρωτας που θα γεννηθεί ανάμεσά τους θα είναι ό,τι πιο όμορφο και φυσικό έχει δει κανείς σ' αυτό τον κόσμο. Αν το ένστικτό μου με δικαιώσει, θα μιλήσω έπειτα στον δούκα ντ' Ερουβίλ. Έχω τον λόγο του πως θα διαλέξω εγώ γυναίκα για τον Ετιέν, αλλά ξέρω τη σκληρή του καρδιά. Δεν είναι απίθανο να αλλάξει γνώμη και να εναντιωθεί στην ένωση αυτή. Δεν βλέπω, όμως, άλλο δρόμο.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ
Ο γιος του δούκα με την κόρη ενός κομπογιαν… ενός φτωχού γιατρού; Επικίνδυνο το σχέδιο που μηχανεύεσαι, κύριέ μου.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Ο γάμος αυτός φαίνεται να ωφελεί την κόρη μου κι εμένα τον ίδιο. Όμως, μα τον Θεό, καμία φιλοδοξία δεν κρύβεται πίσω από αυτό το σχέδιο. Να γίνουν τα δυο παιδιά μαζί ευτυχισμένα. Μόνο αυτό θέλω.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ
Και ποιος δεν το θέλει, κύριέ μου.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

(Στήσιμο της σκακιέρας)

*(Το βράδυ της επόμενης μέρας ο **ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ**, η **ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ** και η **ΠΑΡΑΜΑΝΑ** φτάνουν στο σπιτάκι του ψαρά, κοντά στον πύργο του δούκα ντ' Ερουβίλ)*

ΠΑΡΑΜΑΝΑ
Επιτέλους, φτάσαμε. Θα είχαμε έρθει πολύ νωρίτερα βέβαια, αν ο κύριος μας πήγαινε από τον κεντρικό τον δρόμο και όχι από όλα αυτά τα απόμερα στενά.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Ξέρω τι κάνω.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ
Μάλιστα.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
Τι όμορφα που είναι εδώ. Οι βράχοι, οι σπηλιές, ο ωκεανός. Φαίνεται και ο πύργος.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Ναι, κορίτσι μου. Αλλά ακούστε με προσεκτικά: Δεν πρέπει ποτέ να βγείτε έξω από τα όρια του κτήματος αυτού.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ
Γιατί;

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Ξέρω τι λέω.

ΠΑΡΑΜΑΝΑ
Μάλιστα.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Αύριο όμως πρωί πρωί, κόρη μου, μπορείς να βγεις στους κήπους. Θα σου κάνει πολύ καλό μια βόλτα.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

*(Το επόμενο πρωί στην κάμαρα του πύργου, όσο η **ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ** κάνει βόλτα στους κήπους)*

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Πόσες μέρες θα μείνεις εδώ κλεισμένος, αγόρι μου; Δεν πρέπει να αλλάξεις έτσι ξαφνικά συνήθειες. Εσύ δεν είσαι μαθημένος να ζεις μέσα στους τέσσερις τοίχους.

ΕΤΙΕΝ
Νιώθω πολύ αδύναμος.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Πρέπει να βγεις στους κήπους. Θα σου κάνει πολύ καλό μια βόλτα. Αν δεν θες να ακούσεις τη συμβουλή ενός φίλου, άκου τη συμβουλή ενός γιατρού. Ένας περίπατος θα σου αλλάξει τη διάθεση. Ξέρω τι λέω. *(Φεύγει)*

(Οι Πρωτόπλαστοι)

ΕΤΙΕΝ
*(Φαντάζεται πως μιλάει στην **ΙΩΑΝΝΑ**)* Μητέρα μου. Εδώ κοιμόσουν. Εδώ με έφερες στον κόσμο και εδώ ξεψύχησες. Και εγώ εδώ μέσα χάνω λίγο-λίγο την ψυχή μου. Ξεθωριάζουν όλες οι ελπίδες. Αυτός ο πύργος σαν να μου ρουφάει τη ζωή. *(Τραγουδάει)*

Περνάει τριγύρω γρήγορα η ζωή
χωρίς εμένα
Ο χρόνος όλους τους παρηγορεί
μα όχι εμένα

*(Η **ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ** ακούει την φωνή του **ΕΤΙΕΝ** και τραγουδάει μαζί του)*

Στη μαύρη θάλασσα της μοναξιάς
ποιος θα γυρέψει
την κάθε ελπίδα που έσβησε, με μιας
να ζωντανέψει

*(Ο **ΕΤΙΕΝ** βγαίνει στους κήπους ακολουθώντας την φωνή της **ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ**. Τραγουδούν ο **ΕΤΙΕΝ**, η **ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ** και οι **ΜΟΙΡΕΣ**)*

Σφιχτά τα μάτια κλείνω να σε δω
στα όνειρά μου
Αν με ακούς που τώρα τραγουδώ
έλα κοντά μου

*(Ο **ΕΤΙΕΝ** συναντάει την **ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ**. Κοιτάζονται. Τραγουδούν μαζί)*

Σε έχω δίπλα μου και σε κοιτάζω
Κι αν είσαι σαν εμένα, αν σου μοιάζω
Μπορεί και ν’ απαλύνει αυτός ο πόνος
Μπορεί και να μην είμαι τόσο μόνος

ΕΤΙΕΝ
Ο ωκεανός πέρασε στην ψυχή μου.

ΜΟΙΡΕΣ
Οι καρδιές τους χτυπάνε δυνατά.
Το τραγούδι σαν μια κοινή γλώσσα ένωσε τους δρόμους τους.
Μα τώρα στέκουν σιωπηλοί.
Μόνο κοιτάζονται.
Μια έξαψη έχει κυριέψει το κορμί τους.
Φράσεις πολλές, μπλεγμένες μες στη σκέψη τους μα οι λέξεις δεν χωράνε όσα νιώθουν.

*(Ως σκέψεις του **ΕΤΙΕΝ** και της **ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ**)* «Μίλα. Πες κάτι. Οτιδήποτε»

Σιωπή.
Μόνο οι καρδιές τους χτυπάνε δυνατά.
Ακίνητοι και έκπληκτοι.
Όσο πιο βαθιά είναι αυτά που νιώθουμε τόσο πιο δύσκολο είναι να εκδηλωθούν.
Ο έρωτας αρχίζει πάντα από μια φαντασίωση αισθημάτων.
Κανένας φόβος.
Καμιά ντροπή.
Δεν ξέρουν τίποτα ο ένας για τον άλλο, μα σαν να τα ξέρουν όλα.
Ο Ετιέν βλέπει μπροστά του ένα πλάσμα αέρινο, μυστηριώδες.
Ένα λουλούδι σπάνιο. Το πιο όμορφο που έχει δει ποτέ του.
Ένα αιθέριο ξωτικό, που σταματάει τον χρόνο και του γεννά αισθήσεις πρωτόγνωρες, κρυφές, ηδονικές.
Η καρδιά του χτυπάει δυνατά.
Η Γκαμπριέλ κοιτάζει χωρίς ντροπή τον άγνωστο νεαρό.
Το νιώθει βαθιά μέσα της πως δεν υπάρχει λόγος να φοβάται.
Καμία βία δεν μπορεί να έρθει από το πλάσμα που την κοιτά με βλέμμα που σπιθοβολά.
Η καρδιά της χτυπάει δυνατά.
Μένουν αμίλητοι και εκστατικοί για ώρες.
Βραδιάζει.
Αποχωρίζονται, μετρώντας ακόμη και τα δευτερόλεπτα που απομένουν ως την επόμενη συνάντησή τους.
Με ανυπομονησία ανομολόγητη φτάνουν ξανά στους κήπους.
Σαν μέσα σε μια νύχτα να μεγάλωσαν, να θέριεψαν κι ο έρωτας να έχει ανυψώσει την ψυχή τους.
Οι δυο τους είναι πια σαν ένα μόνο πλάσμα, θεϊκό και παντοδύναμο.
Κι αυτή η δύναμη χύνει μέσα τους το δημιουργικό βάλσαμο του έρωτα.
Είναι οι ποιητές και η ποίηση μαζί.

Μένουν ενωμένοι με μια απόλυτη αφοσίωση γιατί ανήκουν ο ένας στον άλλο από την πρώτη μέρα.
Το σκήπτρο περνάει από τα χέρια του Ετιέν στην Γκαμπριέλ και πάλι στον Ετιέν και παίζουν μαζί όπως ένα παιδί παίζει με τη ζωή.
Δυο πλάσματα, κάποτε αδύναμα και μόνα, τώρα ανακαλύπτουν δυνάμεις απερίγραπτες, που τίποτα δεν γίνεται να τις μολύνει.
Αν θέλετε να μετρήσετε τις μέρες, όλο αυτό χρειάστηκε περίπου πέντε μήνες.
Εάν μετρήσει όμως κανείς τις σκέψεις, τα όνειρα, τα βλέμματα, τις ατελείωτες χαρές, τα λόγια, τα γέλια, τα παιχνίδια, τα φιλιά, τις αγκαλιές, βάλτε μια ολόκληρη ζωή κι ο θάνατος θα το επιβεβαιώσει.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

(Τα τύμπανα του πολέμου)

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Παιδιά μου, δεν κάνει να μένετε έξω τόσο αργά.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
Γιατί; Ξέρεις καλά πως αγαπιόμαστε και πως ο Ετιέν είναι ο άρχοντας του πύργου.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Αφού αγαπάτε ο ένας τον άλλο, πρέπει να παντρευτείτε, για να ζήσετε μαζί ευτυχισμένοι. Αλλά αυτό εξαρτάται από τη θέληση του δούκα ντ’ Ερουβίλ. Μα κάποιος μέσα απ’ τον πύργο του έχει μιλήσει ήδη για εσάς, του τα πρόφτασε όλα και είναι εξοργισμένος.

ΕΤΙΕΝ
Ο πατέρας μού υποσχέθηκε πως ό,τι επιθυμήσω θα το έχω.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Ο γάμος αυτός, όμως, αντίκειται σε όλα τα συμφέροντά του. Προτού μάθαινε οτιδήποτε, θα του μιλούσα πρώτα εγώ για τον αγνό σας έρωτα. Θα τον προετοίμαζα. Μα τώρα έχει φτάσει ήδη απ’ το Παρίσι στη Ρουέν και σύντομα θα έρθει εδώ, φέρνοντας μαζί του την κληρονόμο του οίκου ντε Γκρανλιέ. Πιστεύω πως την προορίζει για γυναίκα σου, Ετιέν. Αν άκουγα τη λογική μου, θα έπρεπε να πάρω την Γκαμπριέλ από εδώ απόψε κιόλας.

ΕΤΙΕΝ – ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
Να χωριστούμε;

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Αν ξέρατε ιππασία, θα σας έλεγα να φύγετε αμέσως. Εμένα σίγουρα θα με φυλάκιζε ή θα με σκότωνε με τα ίδια του τα χέρια, αλλά θα ήξερα πως έχετε σωθεί και είστε ευτυχισμένοι. Τώρα, όμως, πρέπει να αντιμετωπίσουμε την οργή του. Δεν ξέρω αν θα μπορέσουμε να φωτίσουμε αυτή την σκοτεινή ψυχή, για να ευλογήσει την ένωσή σας.

ΕΤΙΕΝ
*(Στην **ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ**)* Εσύ μπορείς να φύγεις. Να σωθείς.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
Δεν φοβάμαι να πεθάνω. Αρκεί να είμαστε μαζί.

ΜΠΟΒΟΥΛΟΥΑΡ
Σας αγαπάω και τους δύο πιο πολύ από τη ζωή μου. Πιστεύω δεν χάθηκαν όλα. Θα φύγω εγώ, για να προλάβω τον δούκα πριν φτάσει εδώ. Θα βάλω όλη μου την τέχνη. Θα τον κάνω να καταλάβει με κάθε τρόπο. Κι εσύ, άρχοντά μου, όταν έρθει στον πύργο ο πατέρας σου, μίλησέ του για την αγάπη σας. Άσε όλες σου τις γνώσεις και τα αισθήματα να οδηγήσουν τα λόγια σου και πείσε τον να σας παντρέψει. Να έχετε την ευχή μου και μακάρι ο Θεός να ευλογεί όσα κάνουμε. *(Φεύγει)*

ΕΤΙΕΝ
Η θάλασσα ήταν πολύ σκοτεινή απόψε.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
Και κρύα σαν τον θάνατο.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

(Φονικές μηχανές)

ΜΟΙΡΕΣ
Ο Μποβουλουάρ φτάνει στη Ρουέν.
Τα λόγια του,
σαν μωρό που πεθαίνει στη γέννα πριν η φωνούλα του ηχήσει,
δεν φτάνουν καν στον δούκα.
Πριν ξεστομίσει μία φράση, εκείνος τον φυλακίζει στο πιο βαθύ μπουντρούμι
και διατάζει ευθύς τους άντρες του να τρέξουν…

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Τρέξτε αμέσως…

ΜΟΙΡΕΣ
…να φτάσουν πριν από αυτόν στον πύργο…

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
…θα φτάσετε στον πύργο πολύ πριν φτάσω εγώ…

ΜΟΙΡΕΣ
…να πιάσουν την Γκαμπριέλ.

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
…συλλάβετε την κόρη του Μποβουλουάρ και αναγκάστε τη να αρνηθεί τον έρωτά της για τον γιο μου. Αν δεν δείξει υπακοή στις διαταγές μου, σκοτώστε τη χωρίς κανέναν δισταγμό, χωρίς κανένα έλεος.

ΜΟΙΡΕΣ
Οι στρατιώτες σελώνουν τα άλογά τους.
Ούτε λεπτό δεν σταματούν μέχρι να φτάσουν.
Μέσα στη νύχτα.
Μέσα στο κρύο ακούγονται οπλές που τρέχουν.
Ο ουρανός συντάσσεται με τον θυμό του δούκα.
«Συλλάβετε την κόρη του Μποβουλουάρ. Σκοτώστε την»
Μαζεύονται πυκνά, βαριά και μαύρα σύννεφα.
Ο άνεμος λυσσομανά.
Οι καλπασμοί ενώνονται με τις βροντές κι οι αστραπές λάμπουν στα μάτια των στρατιωτών.
«Συλλάβετε την κόρη του Μποβουλουάρ. Σκοτώστε την»
Το σπιτάκι του ψαρά χτυπιέται από τη θύελλα.
Τα κύματα πέφτουν πάνω στους βράχους με μανία.
Ο ωκεανός θρηνεί για όσα έρχονται.
«Συλλάβετε την κόρη του Μποβουλουάρ. Σκοτώστε την»

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
(Στο σπιτάκι του ψαρά. Προσεύχεται) Παρθένα επουράνια,
κεχαριτωμένη και ευσεβή Μητέρα,
που δέχεσαι τις εγκάρδιες προσευχές…

ΜΟΙΡΕΣ
Οι στρατιώτες φτάνουν στα κτήματα του πύργου.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
…μην αρνείσαι την αγάπη,

τη λύτρωση στον πόνο μου.
Χαμένη η ψυχή μου γυρνάει σε Σένα
και γεμάτη ελπίδες πέφτει στα πόδια Σου.

ΜΟΙΡΕΣ
Πηδάν απ' τα άλογα και οπλισμένοι πλησιάζουν το σπιτάκι του ψαρά.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
Σε επικαλείται και προσμένει την αληθινή ειρήνη
που μόνο Εσύ μπορείς να δώσεις.

ΜΟΙΡΕΣ
Σαν το σκοτάδι απλώνονται λίγο πριν μπουν με βία.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
Αμήν.

ΜΟΙΡΕΣ
*(Ως στρατιώτες του **ΔΟΥΚΑ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ** εισβάλουν στο σπιτάκι του ψαρά)*

- Στο όνομα του δούκα, είσαι τώρα αιχμάλωτη.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
Κακόμοιρη εγώ.

ΜΟΙΡΕΣ
- Ο άρχοντας είναι γεμάτος με οργή για εσένα και τον πατέρα σου.
- Απαιτεί να απαρνηθείς δημόσια τον έρωτά σου για τον γιο του.
- Και να δηλώσεις πως εκείνος σε αγαπάει παρά τη θέλησή σου.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
Όχι. Όχι αυτό. Θα κάνω ό,τι μου ζητήσετε, μα δεν μπορώ να μην τον αγαπάω. Δεν γίνεται να αρνηθώ τον έρωτά μας.

ΜΟΙΡΕΣ
- Ακόμη κι αν με αυτό τον τρόπο σώζεις τον πατέρα σου;

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
Τον πατέρα μου;

ΜΟΙΡΕΣ
- Είναι ήδη φυλακισμένος στη Ρουέν.
- Είναι στο χείλος της αβύσσου, έτοιμος να χαθεί για πάντα.

- Αν δεν υποταχτείς στις προσταγές του δούκα, τον περιμένει θάνατος.
- Μόνο εσύ μπορείς να το αποτρέψεις.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
Δεν γίνεται. Ακόμη κι αν δεχόμουν κάτι τέτοιο, η άρνηση του έρωτά μου θα σκότωνε αμέσως τον Ετιέν.

ΜΟΙΡΕΣ
- Ο γιος του άρχοντα σύντομα θα παντρευτεί.
- Ο δούκας έρχεται και φέρνει μαζί του τη δεσποινίδα ντε Γκρανλιέ.
- Για σύζυγο του γιου του.
- Κανείς δεν θα εμποδίσει αυτό τον γάμο.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
Αυτό θα σκοτώσει και τον Ετιέν και εμένα.

ΜΟΙΡΕΣ
- Αρνείσαι να υπακούσεις τις διαταγές;

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
Δεν έχω άλλη επιλογή.

ΜΟΙΡΕΣ
- Τότε θα πρέπει να πεθάνεις. *(Πλησιάζουν απειλητικά την **ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ**)*

(Η δύναμη της πίστης)

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
Ας γίνει έτσι. Αν πρέπει να πεθάνω, θέλω να φύγω ερωτευμένη, λατρεύοντας εκείνον που με αγάπησε κι όχι να ζω έχοντας αρνηθεί ό,τι πιο όμορφο μπορεί να νιώσει ο άνθρωπος.

*(Οι **ΜΟΙΡΕΣ** ως στρατιώτες πλησιάζουν κι άλλο την **ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ**)*

Αν είχατε ποτέ αισθανθεί αυτή τη γλυκιά λαβωματιά, αν δεν ήσασταν φτιαγμένοι από ατσάλι απροσπέλαστο σε αισθήματα και πόθο, θα ξέρατε καλά όσα λέω. Μα υπακούτε σε έναν δούλο εξουσίας. Δούλοι κι εσείς.

*(Οι **ΜΟΙΡΕΣ** ως στρατιώτες βρίσκονται σε απόσταση αναπνοής από την **ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ**)*

Ας γίνει έτσι. Ας νικηθεί σε αυτή τη μάχη η αγάπη απ' το χρυσάφι. Ας καταστρέψει το συμφέρον όσα προστάζει η φύση για τον άνθρωπο. Ήρθε η ώρα η καρδιά αυτή να πάψει να χτυπάει για τον Ετιέν.

*(Οι **ΜΟΙΡΕΣ** ως στρατιώτες γονατίζουν μπροστά στην **ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ**)*

ΜΟΙΡΕΣ
Η τόλμη του κοριτσιού, σαν φάρμακο που γιατρεύει κάθε αρρώστια, λυγίζει τις καρδιές τους.
Κάποιες φορές, ας πάρει και η καλοσύνη μία νίκη στον κόσμο αυτό.

*(Ως στρατιώτες του **ΔΟΥΚΑ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ**)*

- Το χέρι μου δεν πάει να σε σκοτώσει.
- Δεν το αντέχω.
- Στον δούκα θα πω ότι πέθανες.
- Μα φύγε.
- Κρύψου.
- Όσο πιο μακριά μπορείς.
- Κανείς ποτέ μη μάθει πως γλίτωσες τον θάνατο.
- Αγάπα τον γιο του δούκα όσο θες.
- Μα μακριά του.
- Εκείνος πολύ σύντομα θα παντρευτεί μιαν άλλη.

*(Η **ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ**, αναστατωμένη, φεύγει τρέχοντας)*

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

(Κανιβαλισμός)

(Το πρωί της επόμενης μέρας στον πύργο. Πλήθος κόσμου μπαίνει στην μεγάλη αίθουσα)

ΜΟΙΡΕΣ
Κόσμος πολύς μαζεύεται στον πύργο.
Όλοι έτοιμοι να υποδεχτούν τον δούκα.
Που φέρνει μαζί του την υποψήφια σύζυγο του γιου του.

(Ως αυλικοί)

- Λένε πως είναι κληρονόμος των κτημάτων του οίκου ντε Γκρανλιέ.
- Ενός απ' τους πιο πλούσιους και παλιούς οίκους της Βρετάνης.

- Είναι ψηλή και αρχοντική.
- Θα παντρευτεί τέτοια γυναίκα το αρρωστιάρικο παιδί του δούκα;
- Τον τίτλο του θα παντρευτεί.

Κόσμος πολύς μαζεύεται στον πύργο.

(Ως αυλικοί)

- Ο μαρκήσιος ντε Βερνέιγ θα παραθέσει σίγουρα ένα δείπνο προς τιμήν της.
- Το πιο εκλεκτό κυνήγι για τη μέλλουσα σύζυγο.
- Ο Θεός να ευλογεί την ένωσή τους.
- Με το καλό κι άντρας απόγονος.

(Δαβίδ και Γολιάθ)

*(Έρχεται ο **ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ** μαζί με την **ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ ΝΤΕ ΓΚΡΑΝΛΙΕ**. Στην άλλη άκρη της αίθουσας στέκεται ο **ΕΤΙΕΝ** για να τους υποδεχτεί)*

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Σιωπή. Φίλοι μου, αυτή εδώ είναι η δεσποινίδα ντε Γκρανλιέ, μέλλουσα σύζυγος του μονάκριβου γιου μου, Ετιέν ντ' Ερουβίλ. Δείτε την. *(Στον **ΕΤΙΕΝ**)* Γιε μου. Τι λες για αυτήν εδώ τη στολισμένη πουλάδα; Θα μας κάνει πολλούς και γερούς απογόνους.

ΕΤΙΕΝ
Πατέρα, το πρώτο καθήκον ενός άρχοντα δεν είναι να τηρεί τον λόγο του;

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Ναι. Αλλά, αν θέλεις να μιλήσουμε, καλύτερα να τα πούμε ιδιαιτέρως.

ΕΤΙΕΝ
Όχι, εδώ. Μπροστά σε όλους. Από όταν γεννήθηκα, για σένα ήμουν «το καταραμένο παιδί». Με ανάγκασες να ζω μακριά απ' τον πύργο και δεν μου φέρθηκες ποτέ σαν πατέρας, αλλά σαν δυνάστης. Η μητέρα μου πέθανε εξαιτίας του γάμου της μαζί σου. Όταν σκοτώθηκε ο αδερφός μου, όμως, θυμήθηκες ότι υπάρχω. Τότε μου έδωσες τον λόγο σου. «Θα σβήσω όλα μου τα λάθη. Θα είσαι ο απόλυτος άρχοντας του οίκου μας και θα σε υπακούω σαν θεό». Αυτά δεν ήταν ακριβώς τα λόγια σου;

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Σταμάτα να μιλάς.

ΕΤΙΕΝ
Για όλα αυτά που έχεις κάνει ως τώρα σε συγχωρώ, όπως σε συγχωρούσε η μητέρα μου, που ήταν πάντα μια εύπλαστη ζύμη στα χέρια σου. Το μόνο που ζητώ είναι να υπακούσεις στη θέλησή μου για ένα ζήτημα που δεν αφορά κανέναν άλλο παρά μονάχα εμένα: τον γάμο μου.

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Εγώ αποφασίζω για τη συνέχιση του οίκου μου. Κι εσύ θα κάνεις ό,τι διατάζω.

ΕΤΙΕΝ
Ο οίκος σου. Θες να παντρευτώ μια πλούσια δεσποινίδα, απλώς και μόνο για να αποκτήσει ο οίκος σου ακόμη περισσότερα εδάφη, ακόμη περισσότερα πλούτη, ακόμη περισσότερη εξουσία. Ο οίκος σου λοιπόν θα γίνει η καταστροφή της οικογένειάς σου. Τι είμαι εγώ; Ένα σκαλί για να ανέβεις κι άλλο; Να ανέβεις πού;

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
*(Κάνει ένα βήμα προς τον **ΕΤΙΕΝ**)* Γιε μου, δείξε τον σεβασμό που οφείλεις στο πρόσωπο του πατέρα σου.

ΕΤΙΕΝ
Αυτό δεν είναι το πρόσωπό σου. Είναι μια μάσκα. Μάσκα δύναμης και απληστίας, μάσκα υποκρισίας, μάσκα περιφρόνησης· η μάσκα του δούκα ντ' Ερουβίλ. Εγώ δεν την θέλω αυτήν την μάσκα. Από κάτω κρύβεται μια απέραντη, θλιβερή μοναξιά. Σε λυπάμαι για τη μοναξιά σου, πατέρα. Οι τίτλοι, οι τιμές, τα χρήματα… Τι σου χαρίζουν, που να αξίζει να καταστρέψεις τα πάντα γύρω σου, για να τα αποκτήσεις; Πού θα τελειώσει όλο αυτό;

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
*(Στους αυλικούς και στη **ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ ΝΤΕ ΓΚΡΑΝΛΙΕ**)* Φίλοι μου, συγχωρήστε τον νεαρό σας άρχοντα για όσα λέει. *(Κάνει ακόμη ένα βήμα προς τον **ΕΤΙΕΝ**)* Η ηλικία σου σε οδηγεί να παραβλέπεις, ότι τα χρήματα που λες και οι τίτλοι είναι όσα κάνουν όλους αυτούς εδώ να υποκλίνονται σε εμένα. Και σε εσένα.

ΕΤΙΕΝ
Δεν πρόκειται να παντρευτώ μια πλούσια δεσποινίδα στο όνομα του πλούτου και των τίτλων, που προσκυνάτε σαν θεό. Ο άνθρωπος είναι φτιαγμένος να αγαπά. Να ερωτεύεται. Στο όνομα του Έρωτα, θα παντρευτώ την Γκαμπριέλ, την κόρη του Μποβουλουάρ.

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
Η Γκαμπριέλ σου είναι νεκρή.

(Ρουά Ματ)

*(Ο **ΕΤΙΕΝ** ταράζεται. Οι **ΜΟΙΡΕΣ** αρχίζουν να τραγουδούν πένθιμα το τραγούδι του **ΕΤΙΕΝ** και της **ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ**. Ο **ΕΤΙΕΝ** βαριανασαίνει)*

ΜΟΙΡΕΣ
Περνάει τριγύρω γρήγορα η ζωή
χωρίς εμένα
Ο χρόνος όλους τους παρηγορεί
μα όχι εμένα

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ
(Εμφανίζεται μέσα από το πλήθος)

Στη μαύρη θάλασσα της μοναξιάς
ποιος θα γυρέψει
την κάθε ελπίδα που έσβησε, με μιας
να ζωντανέψει

ΕΤΙΕΝ – **ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ**
Σε έχω δίπλα μου και σε κοιτάζω
Κι αν είσαι σαν εμένα, αν σου μοιάζω
Μπορεί και ν' απαλύνει αυτός ο πόνος.
Μπορεί και να μην είμαι τόσο μόνος

(Αγκαλιάζονται)

ΕΤΙΕΝ
*(Στον **ΔΟΥΚΑ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ**)* Ένας άρχοντας δεν πρέπει να λέει ψέματα.

(Παραφροσύνη)

ΔΟΥΚΑΣ ΝΤ' ΕΡΟΥΒΙΛ
*(Βρίσκεται σε απόσταση αναπνοής από τον **ΕΤΙΕΝ** και την **ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ**. Βγάζει ένα στιλέτο και το μπήγει με μανία στην καρδιά του **ΕΤΙΕΝ**. Το πλήθος παρακολουθεί αναστατωμένο)* Ψόφα, λοιπόν. Μίασμα. Ντροπιαστικό παράσιτο. Έπρεπε να σε σκότωνα την ώρα που γεννήθηκες. *(Στην **ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ**)* Κι εσύ, βρωμερή οχιά, που έχυσες το δηλητήριό σου στον οίκο μου. *(Μπήγει το στιλέτο στην καρδιά της **ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ**)* Χαρείτε, τώρα, τον έρωτά σας στον άλλο κόσμο.

(Χωρίς τέλος)

*(Οι **ΜΟΙΡΕΣ** τραγουδούν πένθιμα)*

(Στους αυλικούς) Δεν αξίζει κανένας θρήνος για αυτούς εδώ. Αυτός δεν ήταν δικός μου γιος. Κι εκείνη δεν είναι καν κόρη ευγενή, για να σημαίνει κάτι ο θάνατός της. Τώρα θα γιορτάσουμε τον γάμο μου. *(Στη **ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ ΝΤΕ ΓΚΡΑΝΛΙΕ**)* Θα σας παντρευτώ εγώ, αγαπητή μου. Μπορώ ακόμη να σπείρω απογόνους και να συνεχίσω τον σπουδαίο οίκο ντ' Ερουβίλ.

ΜΟΙΡΕΣ
Θλίψη και έρεβος η μοίρα των ανθρώπων.
Απίθανα τα όσα σχεδιάζουν, ανείπωτες οι πράξεις τους.
Όσο θα τρέφουν τη φωτιά της απληστίας, όσο της έπαρσης θα πίνουν το νερό,
το τέλος κάθε ματωμένης ιστορίας θα είναι σαν πνοή θανάτου σκοτεινό.

ΤΕΛΟΣ